Cocktail

NR. 18 1972

2:50 mk
(sis. lvv.)

Cocktail ★ 16. VUOSIKERTA ★ N:o 18 ★ 30. 8. 1972

— Vannon ettei minulla ole mitään sotilassalaisuuksia . . .

o[redacted]

Cocktail

Julkaisija

Oy Aikakausilehti Cocktail

Linnankatu 28 A 5

20100 Turku 10

Toimisto ja toimitus avoinna maanant.—perjant. klo 10—13

Puhelin 22 421

Päätoimittaja

K. HENDUNEN

Tilaushinnat
1/1 vuosi 52:—
1/2 vuosi 30,—
Irtonumerot 2,50
Erikoisnumerot 3,50

Postisiirtotili Tu 16289

Tarjoamme uuden
COCKTAILIN
syyskuun 13. päivänä

SUURKAUPUNGIN PYÖRTEISSÄ ....

Richard Smith

IRMA VAIPUI huokaisten elokuvateatterin mukavaan nojatuoliin. Vihdoikin sai leputtaa jalkojaan. Oli kyllä hauskaa käydä ostoksilla Lontoossa, mutta voi luoja kuinka rasittavaa ja väsyttävää. Irma oli käynyt kaikissa suurissa tavarataloissa Harrodsilla, *Mark & Spencerillä, Wolworthilla ja* Libertyllä. Nyt hän oli lopen uupunut. Oli ihanaa vaipua syvälle nojatuoliin. Rentoutua ja katsella ihannettaan Paul Newmania laajakankaalla. Ah, eikö tämä ollut onnea. Miten hän tähän Sohon kolkkaan oli eksynyt siitä Irmalla ei ollut pienintäkään aavistusta. Hän oli tuntikaupalla maleksinut pienillä ahtailla kujilla. Katsellut ihmisiä ja näyteikkunoita. Ostanut hedelmiä pienistä viehättävistä kojuista. Nyt hän oli väsynyt. Jalkoja pakoitti ja hän oli ylen tyytyväinen löydettyään tuon elokuvateatterin syrjäkadulta. Ohjelmassa oli vuosia vanha filmi, jossa hänen ihanteensa oli pääosassa. Joskus sentään onnistaa.

Irma oli niin elokuvan lumoissa, ettei häiriintynyt eikä hämmästynyt tuntiessaan jonkun nykivän häntä hienotunteisesti käsivarresta. Irma kääntyi ja näki keski-ikäisen miehen tuijottavan ja kysyvän:

— Sallitteko, että poltan . . .

— Tietenkin . . . olkaa hyvä vaan . . . vastasi Irma hiukan kummeksuen, sillä englantilaisissa elokuvateattereissahan kaikki tupakoivat sen enempää lupaa kysymättä. Irmaa ärsytti, ettei ollut muistanut ostaa savukkeita.

— Ehkä tekin poltatte . . . anteeksi, etten heti huomannut tarjota . . . sanoi mies huomattuaan miten halukkaasti Irma imi hänen savukkeensa sauhua.

Ihmiset alkoivat jo kiukkuisesti hyssyttää heitä ja vaivautuneesti hymyillen Irma otti vastaan savukkeen. Mies tarjosi tulta ja mumisi samalla nimensä. Irma ei voinut olla hymyilemättä. Mietti.

— Ja aina sanotaan, ettemme me suomalaiset voi puhua muitten kanssa ellei meitä ole esitelty . . .

Irma hymyili veikeästi sanomatta nimeään, eihän siihen mitään syytä ollut. Yritti keskittyä filmiin. Tunsi hetken päästä, että kangas oli niinkuin kauempana kuin äsken. Hän pudisteli päätään. Ei kuva siitä parantunut. Tuntui ihmeen kummalliselta muttei silti ollut huono olo. Päinvastoin. Tuntui aika mukavalta.

Hetken päästä hän tunsi miten miehen käsi kevyesti laskeutui hänen polvelleen. Irma ei tuosta hämmentynyt eikä suuttunut, tunsi vain vastustamattonta halua nauraa. Kaikki tuntui hänestä hauskalta, tällaistahan sattui vain muille eikä suinkaan pikku Irmalle Suomesta. Hänen oli pakko katsoa miestä ja hymyillä tälle. Mieskin hymyili. Keskittyi seuraamaan valkokankaan tapahtumia samalla kun antoi kätensä hitaasti liukua Irman reittä pitkin. Irma vavahti. Tunsi kummallisen kiihtymyksen, mutta ei niin minkäänlaista paheksumista tai vastenmielisyyttä, kun käsi varovasti hyväili paljasta ihoa sukkien ja pikkupöksyjen välissä. Ihmetteli. Ihmetteli kauhiasti miten pitkälle mies uskaltaisi. Mitään aikomusta lopettaa miehen touhut siihen paikkaan Irmalla ei ollut.

Irman tuntiessa käden liikkuvan reittä ylemmäs ja ylemmäs hän automaattisesti levitti jalkojaan ja tunsi miten miehen sormet pikkuhiljaa löysivät kutittajan. Mies hyväili sitä. Nipisteli. Hyväili. Irma kiihtyi tuosta yhä enemmän ja enemmän. Levitti jalkojaan, jotta mies paremmin pääsisi käsiksi. Yhtäkkiä mies veti kätensä pois. Irma oli pettynyt. Tunsi itsensä petetyksi.

Kun mies tarttui hänen käsivarteensa ja veti hänet ylös istuimeltaan Irma seurasi tahdottomana. Minne mies hänet veisi ja miksi ei merkinnyt enää mitään. Hän katseli miehen vieressä kuin iloisessa sumussa onnellisena siitä, ettei mies ollut jättänyt häntä. Tunsi itsensä kummasti sidotuksi tuohon mieheen tuon ihanan kosketuksen jälkeen elokuvateatterissa. Irma ei alkuunkaan yrittänyt analysoida tuota tunnettaan, oli iloinen ja ihastunut saadessaan astella miehen vierellä ja tuntea kummaa yhteyttä. Vieläkin Irma tunsi kiihkoa ja kaipausta. Hän kaipasi miehen kosketusta. Kaipasi valtavasti. Että mies hyväilisi ja hivelisi.

Lyhyen kävelymatkan jälkeen he pysähtyivät erään pimeän portin luo. Avasivat portin. Astuivat portaita toiseen kerrokseen ja pieneen hämärään huoneeseen. Mies tarjosi savuketta. Irma otti sen halukkaasti. Imi ja tunsi tahtonsa kaikkoavan. Nyt vasta hän käsitti, että savukehan se tuon kummallisen olon sai aikaan. Irma ei jaksanut eikä halunnutkaan panna vastaan eikä protestoida kun oli niin mukavan tylsä olo.

Miehen riisuessa häneltä vaatekappaleen toisensa jälkeen Irma ei tehnyt lainkaan vastarintaa. Tirskui vain. Seistessään vihdoin aivan ilkoisillaan ja tuntiessaan miehen katseitten hyväilevän itseään Irma oli tyytyväinen, sillä hän halusi miehen pitävän vartalostaan. Hän halusi sitä kiihkeästi. Muu ei enää merkinnyt mitään. Irma antoi suosiolla kaataa itsensä sohvalle.

Riisuutuessaan mies tuijotti Irmaa.

— Millä lailla haluat, että otan sinut . . . mies kysyi hyväillen kädellään hiljaa Irman vatsaa. Irma värisi kosketuksesta, oli niin kiihoittunut, ettei pystynyt vastaamaan.

— No, näytä nyt . . . mitä osaat . . . levitä jalkojasi, että näen kaiken . . .

Vastaanpanematta Irma teki mitä mies käski. Sisimmässään hän kyllä tajusi tuon kaiken kyllä olevan jollain lailla väärin. Ei tällaista pitänyt tehdä, mutta kun ei millään voinut vastustaa tuota miestä.

Mies hymyili.

— Ei lainkaan hassumpaa . . . mitä . . . jo sinä nyt hyväilisit minua . . . tee jotakin äläkä vaan ota vastaan senkin itsekäs syöjätär . . . ota minut suuhusi . . . ime . . . ime . . .

Irma vauhkoontui hieman tuota äänensävyä. Oli vielä vailla tahtoa. Teki kuten mies käski. Koskaan aikaisemmin Irma ei ollut edes koskenutkaan alastomaan mieheen. Ja nyt vieraalla maalla hän makasi miehen kanssa, jonka oli nähnyt vasta tuntia aikaisemmin. Teki kaikkea mitä mies pyysi. Kummaa, eihän mies pyytänyt. Mies käski. Irma ei tuntenut lainkaan vastenmielisyyttä. Tunsi vaan iloa ja jonkinlaista hekuman humalaa. Hän tunsi miehen silkinpehmeyden huulillaan ja tuosta pienestä, joka paisui suureksi ja koveni.

Mies huohotti kiihkosta ja vetäytyi äkkiä hänestä. Syöksyi Irman päälle. Voi mikä kipu. Irma huusi ääneensä. Mies ei kuullut. Työnteli vaan innokkaammin ja nopeammin. Vihdoin mies laukesi ja jätti hänet tyytyväisesti huokaisten. Vaipui hänen vierelleen. Irma valitteli vielä. Vieläkin tuntui kipua, vaikka se jo oli huomattavasti lievempää. Mies nousi yhtäkkiä istualleen.

— Mistä minä tiesin, että vielä olit impi . . . enhän minä silloin niin rajusti olisi aloittanut . . . kai sinä sen ymmärrät . . .

Mies tuntui katuvaiselta, mutta antoi silti puhuessaan kätensä liukua Irman vartaloa pitkin. Ilmeisesti mies ei halunnut jättää Irmaa rauhaan. Tuntui ai-

van siltä kuin miehen kädet olisivat hyväilleet kivun vimeisetkin rippeet tiehensä. Irma antoi onnellisena miehen jatkaa hyväilyjään. Miehet kädet olivat nyt hellät ja varovaiset. Likuivat pehmeästi hivellen hänen rinnoillaan. Irma tunsi rinnannipukoittensa jäykistyvän ja paisuvan. Miehen imiessä niitä tuntui kaikkialta ihmeen ihanalta ja lämpimältä.

Irma hymyili onnellisena silmät suljettuina. Tunsi miehen kasvojen siirtyvän alas kehoa pitkin suudellen. Tunsi miehen huulien liukuvan yli vatsan lanteille. Reisien sisäpuolelle ja sieltä takaisin ylöspäin. Irma ei enää pystynyt makaamaan paikoillaan. Hän alkoi kiemurrella hitaasti. Rytmisesti. Kun miehen kieli löysi kutittajan Irma valitteli hiljaa.

— Tuntuuko ihanalta... onko parempi näin... mies kuiskasi. Irma pystyi vain nyökkäämään vastaukseksi.

Miehen kieli vilisti nopeana edestakaisin. Irma alkoi jo kaivata miehen komeaa keihästä. Irmasta juuri se nyt tällä hetkellä olisi pitänyt siellä olla. Kieli oli aivan liian pieni, täysin, jotta olisi tyydyttänyt. Irma voivotteli, valitteli ja inisi eikä lopulta enää voinut hillitä itseään.

— Tule... tule nyt vihdoinkin... Irma huusi... tule oikeesti... tule...

— Onko varmaa, että haluat... ettet enää pelkää, että tekisin sinulle pahaa... kysyi mies. Irma nyökäytti innokkaana. Mies nosti hänet nelinkontin leveälle sängylle. Nyt Irma tiesi, vaikkei koskaan ennen sellaista ollut kokenut, että saisi toden teolla sekstata. Miehen varovasti liukuessa häneen, Irmasta tuntui ettei hän koskaan ollut osannut uneksiakaan jostakin niin ihanasta. Mies antoi komean mienuutensa upota häneen syvemmälle joka työnnöllä. Viimein mies oli kokonaisuudessaan siellä. Pitkällä. Ihanaa.

IRMAA huimasi ja korvissa suhisi. Hän huusi riemusta. Tällaista hän ei ollut koskaan kokenut. Ei villeimmässä unissaankaan. Hän puri tyynyä. Takoi nyrkeillään patjaa. Oi ihanaa tunnetta aivan kuin leijailisi.

Vähitellen Irma palasi tajuihinsa. Tällaistako oli tosi fyysinen rakkaus. Peloittavan ihanaa. Sanoin kuvaamatonta. Keho tuntui turtuneelta, ihanan rennolta. Irma kääntyi kyljelleen. Hymyili onnellisena miehelle, ei tuntenut enää pelkoa eikä häveliäisyyttä. Eikä ujostellut.

— Oliko nyt parempaa... olenko nyt hyvittänyt minkä väärin tein... tuota... jatketaanko...

— Tietty... kyllä vaan... mutta kai sentään saan tietää nimesi... en kuullut sitä siellä elokuvissa... minä olen Irma... Suomesta...

— Minä olen Rick... asun täällä Lontoossa... kyllähän minä heti huomasin sinut ulkomaalaiseksi, mutta en voinut aavistaakkaan, että olit suomalainen vaikka näinkin noita ulkomaanlehtiä kassissasi... kuule, en alkuunkaan osannut arvata, että vielä olit impi... sellaiset ovat harvinaisuuksia siellä teillä päin...

— Kyllä se on liioittelua niinkuin kaikki puheet ruotsalaisesta ja pohjoismaisesta synnistä... niin et kai taida minua uskoakaan, kun sait minut näin helpolla... mutta... hei, kuule Rick, niissä savukkeissa taisi olla jotakin... nehän ne oloni niin oudoksi tekivätkin... ei, en minä valita... älä uskokaan... päinvastoin... olen hurjan tyytyväinen... mutta ei ole minun tapaistani esiintyä tällä tavoin... uskotko... no olinko oikeassa savukkeitten suhteen...

Nick nyökkäsi.

— Sain savukkeet eräältä hyvältä ystävältä... mitä niissä on, sitä en tosiaan tiedä... tiedän vaan, että ne ovat

täysin vaarattomia... tylsistyttävät vain aistit ja ajatukset hetkeksi... sitähän tässä pelkäänkin... kohta tuo vaikutus lakkaa ja sen jälkeen et ehkä halua tietää minusta tuon taivaallista...

— Niin... onhan sellainen mahdollisuus aina olemassa... mutta en oikein usko, että niin käy... kuule Rick, onko sinulla mitään syötävää... olen nälkäinen kuin susi... vai onko meidän lähdettävä jonnekin syömään...

Rickillä oli pari olutpulloa ja puolikas kananpoikaa. Nokare voita ja puolikas sämpylää. Irma kietoi lakanan ympärilleen. Söi hyvällä ruokahalulla. He tasasivat nuo antimet ja joivat päälle mustaa, vahvaa kahvia. Irma nojasi pielukseen.

— Olipa naminamia... nythän tässä on vaan savuketta vailla... hei... tällä kertaa haluan kyllä tavallisen, jos sinulla sellaista sattuu olemaan...

He polttelivat hiljaisuuden vallitessa. Rick vilkaisi Irmaa silloin tällöin. Irma käsitti, että Rick odotteli ensimmäisten savukkeitten vaikutuksen lakkaavan...

— Kyllä minä jo olen kunnossa taas ja oma itseni... ei sinun enää tarvitse olla huolissasi... kuule... haluan jäädä tänne oppimaan lisää rakkaudesta... haluan tietää sinustakin enemmän... en kai sentään taida olla tuo entinen Irma, sillä silloin en jäisi tänne hetkeksikään... niin... pelkään ettei entiseksi enää voi muuttua...

— Kivaa... kyllä mielelläni opetan sinulle kaiken mitä rakkaudesta tiedän. Kuule sinulla on loistovartalo joka voi tehdä miehen kuin miehen hulluksi...

— Höpsis... älä liioittele... tietty haluan että vartaloani pidetään viehättävänä... hyvä on jos pidät siitä... sinähän minulle opetit mihin sitä pitää käyttää...

RICK veti lakanan Irman yltä. Pani kätensä hänen povelleen.

— Katso nyt tätäkin... luuletko löytyvän ainuttakaan miestä joka tätä kaunista pyöreyttä pystyisi vastustamaan... ja tuossa vielä tuo sojottava kirkkaanpunainen nipukka... kaareva vatsasi... simpukankaltainen soma napakuoppasi ja pitkät ihanat, pyöreät reitesi ja huippuna vielä tuo ihanan pehmeä, kuuma pillusi...

Viimeistä sanaa Irma ei käsittänyt. Oli varmaan murretta tai katukieltä. Tarkoituksen Irma ymmärsi täysin kun Rick levitteli hänen reisiään, antaen kätensä liukua niiden sisäpintaa ylös. Ylös, kunnes sujahtivat sisään. Sormet hyväilivät häntä kuuman innokkaina vuoroin varovasti, vuoroin kuuman kiihkeästi. Irma tunsi miten elämännesteet jälleen alkoivat tulvia ja miten vartalo alkoi kiemurrella. Hän ummisti silmänsä. Nautti. Nautti. Silloin Rick lopetti hyväilynsä. Kun Irma avasi silmänsä Rick oli kääntynyt niin, että vartalon alaosa oli aivan Irman kasvojen edessä ja Irman alapää melkein kiinni Rickin kasvoissa.

— Irma... nyt hyväillään toisiamme... et tiedä kuinka ihanaa se on... ei ole mitään sen ihanampaa... tee minulle mitä haluat... taidat jo osata kaiken ilman opetustakin... kuiskasi Rick.

Irma tuijotti ujona Rickin miehuutta. Tarttui siihen varovasti. Nahka oli sileää ja se oli lämmin ja vielä melko pehmeä. Irma antoi kätensä hitaasti liukua ylös alas. Huomasi tuon komean keihään reagoivan voimakkaasti kun kosketti erästä kohtaa. Irma keskitti heti hyväilynsä tuohon kohtaan. Viimein Irma otti sen suuhunsa ja antoi kielenkärkensä villisti tanssia juuri keksimässään kohdassa. Rickin kielikin tuntui seuraavan hänen rytmiään kutitellessaan Irman kutittajaa.

Ihanat väristykset vapisuttivat heidän vartaloitaan. Irman kiihko nousi niin valtavaksi että hän kietoi jalkansa Rickin pään ympärille. Painoi päätä alas niin ettei Ricki päässyt irroittautumaan. Irma imi yhä kiihkeämmin ja himokkaammin. Ricki seurasi hänen ihanaa rytmiään.

Irma tunsi jälleen laukeavansa. Halusi irroittautua Rickistä, mutta tämä ei päästänyt häntä irti otteestaan. Hetken perästä he makasivat huohottaen vierekkäin rentoina ja tyytyväisinä...

— Voi Irma... Irma... olet fantastinen... ellen olisi tiennyt että vielä pari tuntia sitten vielä olit impi... olisin luullut sinua alan ammattilaiseksi... sinähän osaat kaiken... taidat olla peräti erikoislahjakkuus... taitaa tuo olla tyypillinen suomalainen piirre... nyt kyllä käsnään mistä tuo puhe pohjoismaisesta synnistä on lähtöisin ja miksi... ovat varmaan miehille erikoisen mukavia maita... ajatella, että jokainen tyttö jonka kanssa siellä menee makuulle on syntyperäinen rakkaudenjumalatar... voi niitä onnellisia pohjoismaisia miehiä... niitä käy kateeksi...

Irma oli nukahtanut hymy huulillaan. Hänen nukkuessaan Rick varovasti hiipi ulos. Osti olutta, ruokaa ja savukkeita ja vähän muuta pientä ja hyvää. Hänen palatessaan tavaroineen Irma vieläkin nukkui. Rick alkoi järjestämään illallista kuntoon.

Herättyään Irma oli virkeä kun mikä. Nauroi, keimaili ja hakkaili. Söi ja joi. Näin kului kolme vuorokautta eikä Irma sillävälin kertaakaan pukeutunut, saatikka että olisi käväissyt oven ulkopuolella.

IRMA tuli päivä päivältä hellemmäksi ja rakastuneemmaksi, mutta Rick alkoi väsyä. Hän ei ollut tottunut pitämään tyttöä päivää ja yötä kauempaa, tavallisesti hän vaihtoi tyttöä jo puolen vuorokauden jälkeen. Nyt hän oli pahasti kiikissä. Miten ihmeessä pääsisi Irmasta eroon ilman suurempaa vaivaa. Yhtäkkiä hänellä välähti. Rick keksi keinon.

Hän otti esille nuo käsitellyt savuk-

(Jatko sivulla 25)

Aamunkoitto

Don Felipe

OLI liki kaksi vuotta siitä kun rakastamani mies hävisi elämästäni. Olimme eläneet kiihkeän kevään ja kesän ihanassa onnenhuumeessa. Kun meidän syksyn tultua oli erottava hänen työnsä vuoksi minusta tuntui kuin elämä olisi menettänyt mielekkyytensä. Vähitellen järkiinnyin ja vaikka kaipuuni oli suuri, olin silti onnellinen. Sitten hän yhtäkkiä palasi ja jäi kahdeksi kuukaudeksi.

Kahden kuukauden kuluttua meillä oli jälleen ero edessä, nyt onneksi vain lyhyeksi aikaa. Joten olin onnellinen ja odottelin mielelläni. Parin viikon kuluttua kävisin tapaamassa häntä ulkomailla, maassa jossa hän oli työssä. Hän ei ollut puhunut mitään häistä tai tuollaisesta, oli vain pyytänyt minua tulemaan. Pidin selvänä että eläisimme yhdessä elämämme loppuun asti. Rakastimmehan toisiamme mielettömästi ja luulin että hän oli yhtä sidottu minuun kuin minä häneen. Tuo kaikki oli niin itsestään selvää ja matkajärjestelyt veivät kaiken aikani, joten en ehtinyt ajatella.

Viikkoa ennen matkaani sain kirjeen jossa hän pyysi minua lykkäämään matkaani joksikin aikaa. Se oli lyhyt kirje. Jollain lailla tavallisuudesta poikkeava ja peloittava. Hän ei kirjeessä selittänyt mitään eikä kertonut syytä menettelyynsä. Hermostuin. Tulin levottomaksi.

Tilasin pikapuhelun yhtiöön jossa hän oli työssä. Kun puhelu tuli aloin vapista ja tarttuessani puhelimeen, tunsin miten kurkkuani kiristi ja sydämeni pamppaili.

— Kari . . . Kari . . . Kari . . . sain vaivoin sanotuksi, muu oli vain tukahtunutta nyyhkytystä.

Ääni joka puhelimesta kuului oli vieraan ääni kaukana eteläamerikkalaisessa suurkaupungissa.

— Kari Katve ei enää ole palveluksessamme . . . on lopettanut . . . ei ole jättänyt osoitettaan . . .

Murheissani laskin puhelintorven paikoilleen. En käsittänyt mitään. Kari lopettanut. Sehän oli mahdotonta.

Pikku maailmani sortui enkä pitkään aikaan pystynyt tekemään mitään. Kaikki tuntui turhalta.

Päivät kuluivat. Niistä tuli viikkoja. Kuukausia. Vähitellen sentään sain järkeeni että minun oli elettävä eteenpäin kaikesta huolimatta. Muotisalongin johajattarena tiesin velvollisuuteni. Olihan minulla tehtäviä odottamassa. Työskentelin ahkerammin ja tiiviimmin kuin koskaan ja opin peittämään suruni ja kaipaukseni.

Aloin jälleen osallistua seuraelämään. Otin vastaan kutsuja. Vihdoin onnistuin turruttamaan kaipaustani Kariin. Otin silloin tällöin vapaata ja osallistuin enemmän ja enemmän kiihkeään huvielämään joka aikaisemmin ei ollut kiinnostanut minua lainkaan.

Puolen vuoden kuluttua antauduin miehelle. Ensimmäiselle Karin jälkeen. Ensimmäinen joka sai kehoni, saamatta minua. Kehityin lopulta seksinarkomaaniksi. En käyttänyt dullaa. Käytin miehiä. En koskaan saanut tarpeekseni. Halusin kaikin keinoin tuhota itseni ja rakkauteni Kariin.

Ja nyt. Kaksi vuotta senjälkeen kun Kari minut jätti, kaipasin vieläkin villinä Karia ja hänen miehekästä vartaloaan.

KELLO oli jo puoli seitsemän ja puolen tunnin kuluttua saapuisi mies viemään minut ulos. Viimeisin rakastajani. Yksi niistä monista jotka saivat hyväillä ja suudella vartaloani ja tunkeutua siihen. Minulle se ei ollut kuin hetken hekumaa.

Muistot viimeisestä yöstä Karin sylissä tulvahtivat mieleeni. Näin hänet. Kuulin hänen äänensä. Tunsin kädet lanteillani. Rinnoillani. Huulet huulillani. Kuinka kestäisin. Kuinka pystyisin elämään ilman Karia. Epätoivoissani kaasin itselleni lasin viskiä jonka tyhjensin yhdessä siemauksessa. Täytin lasini uudelleen ja juuri nostaessani sitä huulilleni ovikello soi. Menin avaamaan lasi kädessäni.

— Tervetuloa Heikki . . . sanoin nauraen, olin melkein hysteerinen . . . kas tässä juo . . . juo . . .

Menin hänen luokseen. Kiedoin käteni hänen kaulalleen ja tungin reiteni hänen reitensä väliin. Nostin lasini hänen huulilleen. Painauduin tiukasti häneen. Suutelin villisti hänen kaulaansa hänen juodessaan. Heikin kädet hapuilivat lanteillani, tunsin miten ne vapisivat ja yhtäkkiä olin kuumana kiimasta.

— Tule sisään . . . riisuudu . . . huohotin.

Heikki päästi yhtäkkiä otteensa, katseli minua. Sanoi:

— Mikä sinun on Helena . . . et ole itsesi . . . sinähän olet . . .

— Kyllä . . . kyllä minä olen juonut . . . jos sitä tarkoitit . . . keskeytin rajusti . . . hämmästynyt . . . vai . . .

— Ehehehei . . . nauroi Heikki väkinäisesti . . . minä vaan . . . tuota . . . vaikutit niin erilaiselta . . . etkö haluakaan että menemme juhlimaan kuten päätimme . . .

— En minä minnekään halua . . . tahdon juhlia kotona . . . vastasin ja heittäydyin hänen kaulaansa . . . mene alas ja lähetä taksi tiehensä.

HEIKIN lähdettyä alas pakotin itkuni Olin hyvilläni, että vyötäröni oli hoik-

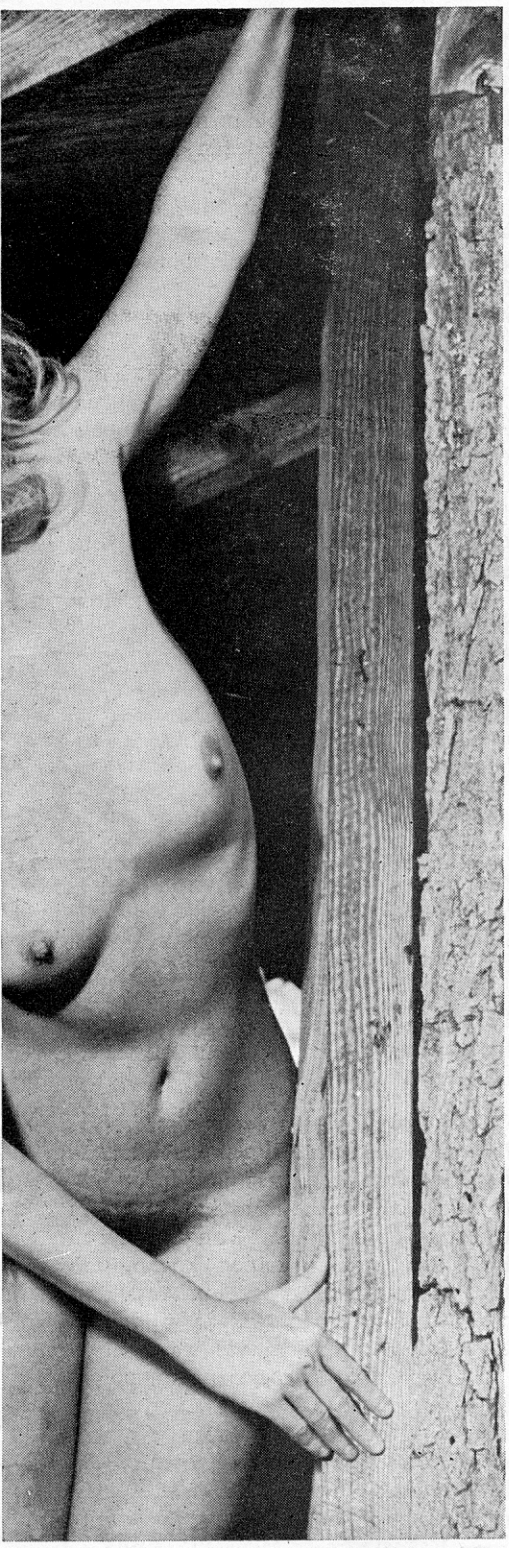

loppumaan. Riisuin iltapukuni makuuhuoneessa ja asetuin suuren seinäpeilin eteen. Viski alkoi vaikuttaa. Sen tunsin jaloissani ja tuo epätoivoinen Karin kaipuunikin oli lentänyt taivaan tuuliin. Nyt tunsin vaan iloista vastuuttomuutta ja voimakasta himoa. Tiesin, että olin kauniimpi kuin useimmat naiset ja katsoessani peiliin käsitin miksi miehet tulivat hulluiksi sylissäni. Värisin kiihkosta katsellessani paljaita kiinteitä ja korkeita rintojani. ka kuin nuorella tytöllä. Kun huomasin rinnannipukoitteni jäykistyneen tunsin, että sylini oli kuumana kaipauksesta. Halusin, että Heikki ottaisi minut kovaa, jotta herpaantuisin ja unohtaisin.

— Olet viettelijä, Helena ... oikea syöjätär ... sanoi Heikki tullessaan ... pukee sinua nuo mustat pikkupöksyt ja korkeakorkoiset lakeerikengät ... olet vaarallinen Helena ... tosi vaarallinen ...

— Unohdat sukkani ... nauroin ... vilkaiseppas ... ne peittää reidet aivan ylös asti ... pidän ne jalassa kun sinä nussit ... kuulin itsekin miten ruokottomalta tuo sana kuulosti ... mutta halusin olla ruokoton ... halusin olla julkea ... halusin hävittää kaikki sisimmä: tunteeni ...

— Helena ... kuiskasi Heikki kiihoittuneena katsellen peilikuvaani ... Helena ... Helena, teet minut hulluksi ...

— Sinne vaan ... nauroin tuntiessani Heikin käden pikkupöksyissäni ja puraisun niskassani ... tule ... tule ... tee minulle mitä tahdot ... Heikki ...

— Helena ... Helena ... mikä sinun on ... kysyi Heikki katsellen minua levottomana ... et ole oma itsesi ... et kai kaikkea voi unohtaa ... haluatko, että lähden, jotta voisit olla yksin ...

— En ... ei ... ei ... älä lähde ... vastasin kiivaasti ... älä lähde ... älä .. suutele minua ... suutele ... suutele ...

Vastatessani Heikin rajuun suudelmaan kiihdyin vieläkin enemmän. Olin kiimainen. K i i m a i n e n. Järkeni ja taju häipyi. Mielettömässä seksinälässäni tunsin alkukantaisen eläimellisen ilon valtaavan minut. Halusin. Halusin antaa enkä vain ottaa.

Kierähdin Heikin käsivarsilla, painauduin häneen julkean tarjoavasti. Hyväilin hänen poskiaan ja kuiskasin lakkaamatta:

— Rakasta minua ... rakasta ... ota ... ota ... ota ...

Heikki katsoi minua kuin vierasta. Tarttui rajusti olkapäistäni. Ravisteli ja sanoi tukahtuneesti:

— Helena pieni ... näytät onnelliselta ... olet kauniimpi kuin koskaan ... Helena ... Helena ... miten silmäsi voivat noin loistaa ...

Heikki lankesi polvilleen, painoi minua tiukasti itseensä poski lanteellani. Hän oli hiljaa. Liikkumatta.

— Suutele ... suutele ... huusin, kun Heikki yhtäkkiä riuhtaisi lahkeettomat nimettömäni jalastani ja innokkaasti suuteli naisellisuuttani.

SUUDELMAT polttivat. Hän suuteli sitä. Reisiäni ja lanteitani. Horjahdin. Tartuin häntä harteista. Huusin huumaantuneena ja juopuneena riemusta.

— Haluan ... haluan valvoa kanssasi koko yön ... haluan juoda ja rakastella ... ikuisuuksia ... ikuisuuksia kanssasi ...

Heikki nosti minut syliinsä. Kantoi sängylle. Seisoi pitkän aikaa ihaillen minua. Liikkumatta. Tuijottaen. Ihaillen. Puhkesi viimein sanomaan:

— Rakastan sinua Helena ... sen tiedät ... en pysty olemaan helläkätinen nyt ... olet kaunis ... tuhoavan kaunis ... saat minut sekapäiseksi ... hän kumartui suutelemaan toista rintaani. Puraisi kiihkeänä. Hätkähdin.

— Voi ... teinkö sinulle pahaa, Helena ... Heikki kysyi.

Pudistin päätäni. Sanoin:

— Pitele rajummin ... kovemmin ...

Kun Heikki oli tukahduttaa minut suudelmalla riuhtaisin itseni irti. Sanoin:

— Rakkaani, hae jääkaapista pullo samppanjaa, haluan juhlia ... haluan juoda ... haluan olla n a i n e n ... haluan rakastella itseni tyhjäksi kanssasi ... rakastella ... rakastella ... kunnes en enää pysty liikuttamaan sormeakaan ...

Heikki hätkähti.

— Voi raukka parkaa ... nauroin ... nousin istumaan, kiedoin käteni hänen kaulalleen ja vedin hänen päänsä povelleni ... miksi säikähdit ... ehket uskallakaan jäädä luokseni.

Selittämätön ilo ja kiihko, jonka tunsin, sai minut estottomaksi. Tarjosin hänelle huuleni, sitä en ennen ollut tehnyt. Nyt annoin, ennen olin aina antanut hänen ottaa. Tiesin, että samalla tavalla voisin antaa hänelle itseni. Kehoni. Kaikkeni. Purin häntä alahuuleen enkä päästänyt ennenkuin Heikki huokaisten painoi kätensä rinnoilleni ja työnsi minut luotaan. Hän lankesi ylleni. Tarttui vyötäisiini kovalla otteella ja työnsi toisen reitensä reisieni väliin.

— Vampyyri ... hän huohotti nauraen ... kaunis hullu Helena ... mitä sinä haluat ...

— Haluan rakastella kanssasi ... vastasin ja annoin kieleni hitaasti liukua hänen kaulallaan. Pitkin leukaa raatelemaani alahuuleen ... eikö se riitä.

Heikki ei vastannut. Tiukensi otettaan. Imin tuota raadeltua alahuulta ja tunsin kielenkärjelläni veren maun. Sekosin täysin.

Kädet Heikin kaulalla päästin villin kiihkeän himoni valloilleen. Pusersin reiteni hänen reitensä ympärille. Ponnahdin jäntevään kaareen. Vajosin takaisin ja luulin jo, että menettäisin tajuntani. Itkin ja nauroin vuorotellen ihanan vapautuneena kun orgasmi tyhjensi sylini.

— Heikki ... anna anteeksi ... nyyhkytin suudellen hänen poskiaan ja ot-

saansa... anteeksi... anteeksi... en pystynyt hillitsemään itseäni... oli lauettava... oli...

Heikki katsoi minuun hellästi hymyillen. Leikki varovasti rinnannipukoillani.

— Ne ovat vieläkin paisuneet ja jäykät... luulen, että haluat minut... aivan oikeesti vielä kauan ja pitkään tänä yönä...

Tuota sanoessaan Heikki muistutti nuorta poikaa ja hänen sanansa vaikuttivat herttaisen lapsellisilta. Voi kuinka tunsinkaan rajatonta hellyyttä häntä kohtaan. Kiedoin käteni hänen uumalleen. Kieriskelin ympäri hänen kanssaan. Makasin hänen päällään. Suutelin hänen kasvojaan. Suutelin. Suutelin. Hyväilin hänen hiuksiaan, poskiaan. Sanoin:

— Heikki... Heikki... haluan sinut... haluan... sisälleni... pitkälle... rajuna... kovaa... kovaa... yhä uudelleen ja uudelleen... mutta hae nyt jo se samppanjapullo.

Sinä yönä antauduin Heikille mielettömästi. Estottomasi. Sekstasimme tuntikaupalla aivan kuin emme millään olisi saaneet tarpeeksemme. Olin onnesta humaltuneena ja iloinen. Luulin. Kunnes viimeisen orgasmin jälkeen masennus ja toivottomuus jälleen valtasi minut. Siinä vavahdellessani huimaavan hekuman kouristuksissa antauduin miehelle, joka ei ollut lähettyvillänikään. Huusin hänen nimeään:

— Kari... Kari...

Heikki ymmärsi ja oli senjälkeen hellä ja hienotunteinen. Ei pyytänyt eikä vaatinut mitään selityksiä. Auttoi minua kestämään. Muistot. Muistot. Pari kuukautta tuon jälkeen lähdin Espanjaan lepäämään ja unohtamaan. Heikki saattoi minut lentoasemalle. Suuteli poskelle. Jätti hyvästit. Toivotti onnea matkaan.

— Toivon, että todella löytäisit onnen ja rakkauden, Helena... hän sanoi hellästi, surumielisesti hymyillen... sen onnen ja rakkauden mitä etsit ja jonka arvoinen olet...

KAKSI VIIKKOA oli jo kulunut siitä kun olin saapunut tuohon pieneen kylään korkean vuoriston rinteillä. Olin rauhallinen. Tunsin mitä en aikaisemmin ollut tuntenut. Toivoa.

Olin aamulla noussut aikaisemmin kuin tavallista ja mennyt parvekkeelleni. Yyön olin nukkunut keveästi. Olin uneksinut Karista. Kari oli tullut luokseni. Oli suudellut ja hyväillyt minua. Unessani.

Oli jo valoisaa vaikka vielä olikin yötä. Oli hiljaista. Olin riisunut yöpaitani ja seisoin alastomana parvekkeella. Annoin vartaloni valon ja tuulen hyväiltäviksi. Tuntui kuin ihanat kädet olisivat hyväilleet rintojani ja lanteitani. Karin. Karin kädet. Vaikka kaipasinkin häntä enemmän kuin koskaan, olin rauhallinen, olin sisimmässäni kumman levollinen. Aivan kuin aavistaisin...

Koko tuon päivän viivyin huoneessani ja parvekkeellani. Illan hämärtyessä pukeuduin ja lähdin ulos.

Hämärä vaihtui nopeasti pimeäksi ja tähdet taivaalla Montsérratin lumisten huippujen yllä syttyivät. Kaikki oli ihmeen hiljaista aivan kuin ei muita kuin minä koko maailmassa olisikaan. Ainoa mikä tuota hiljaisuutta häiritsi oli soran narskunta askeleitteni alla. Pysähtyessäni hetken päästä minut valtasi ihmeellinen tunne aivan kuin aika olisi pysähtynyt. Miten kauan siinä seisoin tuijottamassa tähtiä, en tiedä. Mutta yhtäkkiä hätkähdin. Kuulin lähestyviä askeleita.

Tunsin. Tunsin nuo askeleet. Suljin silmäni. Kuuntelin. Vapisin kauttaaltani. Minua huimasi. Aivan kuin olisin joutunut jonnekin hyvin hyvin korkealla tuossa ohuessa vuoristoilmassa eikä saanut hengitettyä tarpeeksi.

Nuo askeleet lähestyivät. Lähestyivät. Pysähtyivät taakseni. Tunsin käden olkapäälläni ja kuulin äänen:

— Helena... Helena...

MITÄ senjälkeen tapahtui siitä minulla ei ole selvää muistoa. Kuulin Karin puhuvan käsittämättä sanaakaan. Tunsin hänen huulensa huulillani ensin pehmeinä, hellinä, sitten vaativina kovina. Iloitsin tuntiessani huuleni halkeavan ja Karin kädet hapuillessa rintojani. Himoni oli valtava, kaikki aistini niin valmiina kohtaamaan hänet, että suorastaan sulin hänen syleilyynsä. Lyhyen ihanan huimaavan ikuisuuden tunsin itseni alastomana hänen sylissään iho ihoa vasten vaikka olimme pukeissamme. Menin melkein tajuttomaksi, kun mehut sylistäni purkaantuivat.

Koko yön olimme yhdessä vuorenniityllä korkealla laakson yläpuolella. Rakastelimme kunnes aistimme oli tyydytetty ja kehomme voimattomat. Nukuimme sylikkäin kunnes aamu koitti idässä vuorenhuippujen yllä. Laaksossa olevan kylän herättyä menimme hotelliin. Söimme. Joimme ja pakkasimme pieneen selkäreppuun ruokaa ja pari pulloa viiniä. Vaelsimme vuorille.

Kun olimme tulleet nummelle ja olimme yksin riisuin puseroni ja kävelin eteenpäin rinnat paljaana. Ylpeänä niiden kauneudesta. Kaipasin kärsimättömästi Karin huulia ja taitavia käsiä. Hän käveli jäljessäni tulematta lähemmäksi. Hän ei koskettanut minua. Silti tunsin Karin läheisyyden niin voimakkaana kuin hän olisi kävellyt aivan vierelläni.

Yhtäkkiä kun olimme jo ehtineet kauaksi nummella hän tarttui hartioihini, käänsi minut itseään kohti. Sanoi:

— Helena... voitko antaa minulle anteeksi... hylkäsin sinut toisen naisen vuoksi... olin mielettömänä häneen... mutta kun tuosta huumastani heräsin tiesin, että sinua... Helena... vaan sinua minä rakastan...

Olin rajattoman käsittämättömän onnellinen, en enää välittänyt rahtuakaan mitä minulle sillä välin oli tapahtunut kunnes nyt uudelleen kohtasimme. Miten tämä oli mahdollista.

— Milloin saavuit tänne... kysyin... miksi etsit minut käsiisi... miksi otit selvää missä olin...

— Helena... Helena... olen etsinyt sinua... viimein sain eräältä ystävättäreltäsi tietää, että olit täällä... tulin myöhään eilen illalla... sattumalta näin kun lähdit ulos... seurasin sinua ja... ja... Helena uskotko... uskotko, että rakastan sinua...

Karin kädet olivat jälleen tiukasti ympärilläni. Suutelimme ja kohta huomasin ihmeekseni, olin alasti. Rintani olivat paisuneet ja nipukat jäykkiä ja kovia. Lanteeni värisivät ja nopea tykytys tuntui reisieni välissä. Tarrauduin Kariin.

— Älä jätä minua... älä koskaan... koskaan enää jätä minua... ei koskaan... ota... ota... rakastele... rakastele... ota...

MAKASIN pehmeässä ruohossa. Näin hänen riisuutuvan. Iloitsin nähdessäni hänen leveät hartiansa ja kapeat lanteensa. Lihasten värähtelyn auringon ruskettaman ihon alla. Kun Kari oli ilkoisillaan ja näin hänen kovan, voimaa täynnä olevan miehuutensa menetin tyystin harkintani ja antauduin estottomasti himojeni vietäväksi.

Sydän villisti sykkien nousin polvilleni käteni kietoutuneena hänen ympärilleen. Painauduin häneen tiukasti. Annoin huuleni liukua hänen vartalollaan. Lanteillaan. Reisillään. Korvieni kohinassa kuulin äänen:

— Rakastan... rakastan sinua... olet kaunis... kaunis...

Nyökäytin päätäni. Katsoin häneen. Kysyin nyyhkyttäen ja nauraen:

— Onko suuni kaunis Kari... onko... onko niin kaunis, että sinua haluttaisi...

Tiesin hänen ymmärtävän. Tunsin hänen lanteensa värähtävän, kun huulillani kosketin hänen miehuuttaan pehmeästi... varovasti. Hän puristi olkapäitäni. Kovaa. En voinut pidättää voihkaisua.

— Niin... niin... tartu minuun...

tartu . . . kovaa . . . kovaa . . . huusin upottaen kynteni hänen lanteisiinsa. Kari oli päässyt pitkälle ja kun nälkäisesti suljin huuleni sen ympärille hän tunki niin rajusti, että olin kaatua.

Karin katseessa oli rajatonta hellyyttä kun hän toisella kädellään hyväili poskeani • suudellessaan kyyneleet silmistäni. Sitten hänen silmänsä tummuivat himosta ja kädet sulkeutuivat rintojeni ympärille. Hän tunki minuun. Vedin polveni koukkuun ja nostin niitä niin ylös kuin mahdollista. Avauduin hänelle kokonaan. Heittäydyin ylös häntä vastaan. Kari painoi pohjaan. Tarrasin ruohomättääseen, jotta pysyisin paikoillani. Kari pysähtyi aivan kuin olisi pelännyt tuottavansa minulle tuskaa. Mutta kun avauduin niin paljon kuin voin hän työnsi kovaa ja rajusti. Huusin riemusta. Maa ja taivas pyöri silmissäni. Valkoinen valo salamoi ja sokaisi silmäni. Tuntui aivan siltä kuin Kari keihäineen olisi lävistänyt vartaloni. Täyttänyt sen. Räiäyttänyt. Nyt tunsin miten hän vetäytyi minusta. Melkein kokonaan. Vavisten ja hapuillen hänen jännittynyttä vartaloaan ojentauduin suoraksi hänen allaan tiukkaan yhteenpuristetuin reisin ja lantein. Kuulin hänen tuskaisesti huutavan:

— Helena . . . Helena . . .

Raukeana onnesta ja hekumasta levitin käsiäni ja jalkojani ja huusin riemuissani.

— Tee minulle mitä haluat, rakkaani . . . vaikka tekisi kipeää . . . ota . . . ota . . . syö . . . juo . . . juo . . .

Voi kuinka nautinkaan hänen voimakkaista lihaksistaan. Kuinka iloinen olinkaan hoikasta vyötäröstäni, kun Karin kädet ylettyivät sen ympärille. Hänen suudellessa kaulaani ja kainalokuoppaani huusin:

— Tule . . . tule . . . tule . . .

Karin nopea, raju työntö tunkeutui syvään ja vapisutti kehoani. Sokeassa yltiöpäisessä himossani pureuduin hänen olkapäähänsä. Tulin häntä vastaan kiemurtelevin lanneliikkein. Vääntelehdin hänen allaan. Lopulta tuntui aivan siltä kuin minulla ei enää ihoa olisi, kuin vereni sekoittuisi suoraan hänen vereensä. Silmäni eivät enää nähneet valoa. Sydän oli halkaista rintani. Järkeni tuntui punaisen huurun sumentamana tuntiessani Karin pitkällä pitkällä itsessäni miten hän siellä paisui. Paisui jäykemmäksi ja kovemmaksi. Sitä seurasi tuo vimeinen pehmeä, mutta silti kova työntö ja tuo ihana tunne siemennesteen syöksyessä pohjaan. Lämmin aalto kulki lävitseni. Poltti ihanasti kuin viimen itse rajusti laukesin. Liekehti selkärankaani pitkin. Suli syliini. Järkyttyneenä hekuman raastamana tarrauduin Kariin kuin hukkuva. Kynsin häntä. Raavin. Huusin. Kiljuin. Kunnes Kari hellästi sulki suuni suukolla.

Katselin kauaksi kauaksi huimaavan kaukaiseen avaruuteen herätessäni. Tuntui kuin olisin palannut elämään sanomattoman suloisesta kuolemasta. "Kuolemasta", jonka halusin kokea yhä uudelleen ja uudelleen.

Ensi kertaa elämässäni olin nyt tuntevinani alppikukkien ihanan tuoksun. Käänsin päätäni ja huomasin vihertävän ruohon ja kukat aivan kuin en niitä koskaan ennen olisi nähnyt.

Tunsin itseni maailmanmurjomaksi ja jäseniäni särki pitkän rakastelukohtauksemme jälkeen. Huuleni olivat verillä ja suudelmien polttama, mutta silti minua vielä halutti. Halutti vietävästi. Haluti yhä paljon kuin aloittaessammekin.

KÄÄNNYIN ja katsoin Karia vierelläni. Näin hänen katsestaan, että häntäkin halutti. Että hän halusi minut uudestaan, yhä uudestaan ja uudestaan.

Ensin oli hitaita kiihoittavia hyväilyjä. Kari makasi tiukasti vierelläni suudellen rintojani. Jäykistyviä nipukoitani. Suuteli lanteitani kunnes ne alkoivat vapista. Reisiäni. Takamustani, venuskukkulaani, kunnes se paisui. Oi miten kutittavan ihanaa hekumaa. Oli pakostakin annettava periksi. Punastuin kun Kari nauraen sanoi minua "kevytmieliseksi luntuksi". Tunsin itseni jollain lailla uudelleen nuoreksi ujoksi tytöksi. Karin rajusti suudellessa reiteni sisäpintaa muutuin jälleen kypsäksi naiseksi. Heittäydyin Karin päälle. Ohjasin hänet itseeni. Suutelin, suutelin järjettömästi. Lukitsin jalkani hänen ympärilleen. Sulimme toisiimme. Olimme yhtä. Tuollaisen olisin halunnut lopun elämäni olla. Saada elämään mielekkyyttä Karilta.

Seuraavan kerran herätessäni syvästä unettomasta horroksesta makasin sängyllä huoneessani. Makasin hiljaa selälläni liikuttamatta sormeakaan. Makasin rentona täynnä rauhaa ja levollisuutta, jota en aikaisemmin ollut tuntenut. Kari oli vieressäni. Nukkui. Oli ihanaa tuntea hänet siinä reisi reittä vasten.

Aamunkoitteessa Kari heräsi. Suuteli. Otti syliinsä ja kantoi parvekkeelle. Kääntyi. Suuteli ja sanoi:

— Aamu koittaa rakkaani . . . aamu koittaa meille . . . vain meille . . .

— ooo —

Cocktail

TÄHTIREPORTTERI

Martin Krafthaus

TÄHTIJUORUN päätoimittaja Virtakoski oli hyvin huolestunut lehtensä levikistä. Se oli jatkuvasti laskusuunnassa. Painos oli jo pudonnut miltei puoleen. Mikä oli syynä moiseen? Päätoimittaja tiesi sen varsin hyvin. Pitkään aikaan ei oltu julkaistu kunnon juttua, jota koko kansa lukisi. Mistä keksisi oikein jymyjutun. Pasi Rantakallio. Jos Pasi Rantakalliolta saisi haastattelun niin . . .

Pasi Rantakallio oli nuori, lupaava seiväshyppääjä. Neljä ja puoli metriä meni kuin tyhjää vaan ja valmentaja oli lupaillut syksyn aikana viiden metrin ylitystä. Mutta Pasi Rantakalliota ei ollut niin helppo päästä haastattelemaan. Poika oli täysi erakko ja diiva vailla vertaa. Jokaisen kilpailun jälkeen hän poistui välittömästi punaisella urheiluautollaan ja turhaan yrittivät maan parhaat reportterit saada hänestä mitään irti. Kylmästi oli Pasi ajanut uteliaat pois kesähuvilaltaankin, jonne aina joku itseensä luottava toimittaja oli uskaltautunut.

Kansa halusi tietää millainen tuo lupaava seiväsmies oikein on miehiään. Mistä ruoasta hän piti? Mikä oli hänen mielivärinsä? Millainen oli hänen naisihanteensa? Päätoimittaja Virtakoski sammutti paksun sikaarinsa. Miettiväinen ilme nousi hänen kasvoilleen. Kukaan kilpailevista lehtiyhiöistä ei ollut vielä yrittänyt naispuolista reportteria.

Päätoimittaja kutsui oitis luokseen toimittaja Tytti Tomeran, joka oli vasta viikko sitten tullut lehtiyhtiön palvelukseen. Tytti Tomera kuunteli tarkkaavaisesti päätoimittajan sanoja. Innostui heti asiaan, sillä hän oli kunnianhimoinen toimittajan alku, ja suorastaan nautti joutuessaan vaikean tehtävän eteen. Sitäpaitsi tuossa olisi hänen elämänsä tilaisuus. Hän nappaisi Pasi Rantakalliolta haastattelun mitään keinoja kaihtamatta. Ja keinojahan kyllä oli.

Päätoimittaja piti juttua niin tärkeänä, että antoi Tytille vikon aikaa jutun hoitamiseen. Niinpä Tytti vuokrasi pienen moottoriveneen ja ajeli sillä useampana päivänä Pasin huvilan edustalla. Hän sai selville erään seikan, joka selvitti hänelle hetkessä miten tuli toimia. Pasi Rantakallio meni näet jokaisena aamuna kahvin jälkeen tontillaan olevaan niemeen loikoilemaan ja ottamaan aurinkoa. Silloin Tytti iskisi.

Perjantaiaamu valkeni aurinkoisena. Pilven hattaraakaan ei näkynyt taivaalla ja lämpömittari osoitti varjossa lähes kolmeakymmentä astetta. Tytti pukeutui kevyesti, loikkasi autoonsa ja ajaa jyristeli Pasi Rantakallion huvilan risteykseen. Hän pysäköi auton puiden siimekseen ja käveli rauhalisesti rantaan johtavaa polkua kypsytellen samalla tekemäänsä suunnitelmaa.

Tytti laskeutui veteen noin parin sadan metrin päässä Pasin huvilasta. Hän oli riisunut kaikki vaatteensa. Pienoiskamera oli piilossa hänen uimahatussaan. Kynää ja lehtiötä hän ei tarvinnutkaan. Hän tiesi tarkkaan mitä asioita hän tuolta seiväshyppääjältä kyselisi. Vastaukset hän kyllä muistaisi. Merivesi hyväili viilein sormin Tytin uhkeata vartaloa. Hän saavutti kaislikkorannan täysin äänettömästi.

Pasi Rantakallio loikoili sinisen uimapatjansa päällä yhtä alastomana kuin oli syntyessään. Aurinkoöljy kiilteli ruskealla vartalolla. Kuinka sopusuhtainen tuon urheilijanuorukaisen vartalo olikaan. Hän oli harteikas. Mahtavat vatsalihakset. Jäntevät jalat ja . . . Tytti vavahti. Nuolaisi huuliaan. Minkähänlaisella seipäällä poika mahtoi hypätäkään?

KAISLIKKO kahahteli hiljaa Tytin noustessa rannalle. Vesi tipahteli suurina pisaroina hänen rinnoiltaan. Pasin täytyi olla melkoinen mies, jos pystyisi vastustamaan häntä. Pienoiskameran suljin räpsähti tallettaen värifimille alastonkuvan uimapatjallaan makaavasta urheilijasta. Tytti hymyili suunnitellessaan sopivaa kuvatekstiä: "Maamme seiväsmiesten toivo rentoutumassa kovaa koitosta varten".

— Kovaa koitosta . . . hihi.

Pasin rinta kohoili tasaisesti. Tytti kumartui kutittamaan häntä taittamallaan heinällä. Ensin kaulaa. Sitten kainaloita. Vatsaa. Kun heinä osui Pasin herkimpään kohtaan tämä avasi silmänsä.

Ällistyneenä Pasi tuijotti eteensä avautunutta näkyä. Oliko auringonpistos iskenyt häneen. Näkikö hän näkyjä. Eihän noin täydellistä naisvartaloa ollut olemassakaan. Sitäpaitsi tyttö hymyili hänelle. Ja tytön terävä kieli liukui tuon tuostakin ulos suusta kostuttamaan intohimoisia huulia. Tässä on taas jotain jekkua, Pasi ajatteli. Joku typerä haastattelija taas. Pasi kääntyi kyljelleen ja sanoi vihaisena.

— Painukaa hiiteen siitä.

Mutta toimittajaamme ei noin vain säikytelty. Hän laskeutui Pasin viereen. Antoi pystyn rintansa koskettaa kevyesti Pasin poskea samalla kun toinen käsi siirtyi pojan jalkojen väliin. Tytti valehteli olleensa melomassa kanootillaan. Jostakin syystä oli kanootti kuitenkin kaatunut ja hän oli hädin tuskin jaksanut uida rantaan. Ei kai siinä mitään pahaa ollut.

— Eipä tietenkään, Pasi murisi. — Mutta nyt kun olet onnellisesti tukevalla maalla . . . niin voit saman tien läheä nostelemaan . . . mä haluan levätä rauhassa . . . tämä kuuluu osana minun valmennusohjelmaani.

Tytti hivuttautui lähemmäksi. Suuteli Pasin kaulaa. Puraisi. Nuolaisi. Supatti hänen korvaansa:

— Mä haluaisin valmentaa sinua . . . et voi uskoa kuinka etevä mä olenkaan siinä hommassa . . . kuule Pasi . . . et kai sä voi olla noin tyly minulle . . . mä olen niin kiinnostunut seiväshypystä . . . ja sinusta.

Tytti työnsi rintansa Pasin suuhun. Sormien liikkeet Pasin jalkojen välissä kiihtyivät. Poika on kohta valmis, Tytti ajatteli tuntiessaan Pasin huulien puristuvan nänninsä ympärille. Vielä hetken Tytti jatkoi leikkiään.

— Pasi kulti . . . mä haluaisin niin mielelläni nähdä kun sä hyppäät seipäälläsi . . . se on niin tehokkaan näköinenkin.

Tytti liukui selälleen. Jalat levittäytyivät. Siinä oli Pasille hyppypaikkaa kerrakseen.

— Pasii . . . Pasii . . . ota ihmeessä jo vauhtia . . . no oletkos sä mikään seiväshyppääjä ollenkaan . . . no ensimmäinen yritys.

PASI nousi seisomaan. Kirottu narttu, hän ajatteli, mutta ei voinut vastustaa Tytin kehoitusta. Pasi valmistautui huolellisesti. Keskittyi tarkastelemaan hyppypaikkaa silmä kovana. Niin. Silmäkin kovana. Pieni vauhti. Noin. Askeleet sattuivat. Seiväs kuoppaan ja ponnistus. Tytti huudahti onnellisena. Se oli mestarimiehen suoritus. Toinen

(Jatko sivulla 25)

Tunsin miten hänen oikea kätensä liukui ylös reittäni pitkin. Hän veti minut luokseen. — Haluan sitä heti . . . heti . . .

ON ARMAS MULLE

Harry Cheval

EI ole helppoa suomalaisilla merimiehillä. Kuten esimerkiksi tuolla meidän edellisellä matkallamme Etelän merille. Kolmenkymmenen rutikuivan päivän jälkeen laivan päällä, odotimme kieli vyön alla parin päivän riemuja maissa. Ja kittiä kanssa.

Yhtäkkiä tuli käsky että lähdettäisiin heti. Dieseli alkoi tutun jumputuksensa ja kohta olimme taas matkalla merten yli. Aurinko poltti ja kippari otti kurssin kohti kylmää pohjolaa. Meissä Suomen pojissa alkoi jo nousta toiveet, että piankin saisimme seksinälkäämme sammuttaa. Määränpäämme oli Turku ja tietenkin me sinne kaipasimme. Onhan Turulla sentään yhtä ja toista tarjottavaa nälkäisille merimiehille.

Saavuimme satamaan aamunkoitteessa. Touvit sujahtivat maihin. Kiulu kiinnitettiin kaijaan ja laskuporras pantiin paikoilleen. Tullin porukka tuli töihin, mutta eiväthän ne tälläkään kertaa mitään kostuneet.

Työpäivä ei kulu erikoisen nopeaan kun odottaa jotakin hauskaa. Työskentelimme haluttomimmin kuin tavallisesti ja perämies huusi ja kirosi meitä yhtenään. Vastasimme kykyjemme mukaan. No, tuli sillekin päivälle loppu. Pikavauhtia suihkuun. Maihinnousuvaatteet ylle ja nopeasti maihin.

Minulla oli fölissäni Jussi, vaalea kaveri Naantalista joka piti yhtä paljon vodkasta kuin naisista, kuten minäkin. Ensimmäinen pysähdyspaikka oli tietenkin tavan mukaan Mosel. Eihän se nyt mikään kultakrouvi ollut, mutta aika viihtyisä paikka jotta siellä olisi parisen kaljaa voinut ottaa.

Ilta oli vielä kaunis ja nuori. Meillä oli kosolti aikaa ja rahaa. Parin kaljan jälkeen ja jututeltuamme paria tyttölasta oli aika vaihtaa metsästyspaikkaa.

Pysäytimme taksin, pyysimme kaveria ajamaan kivaan paikkaan. Annoimme hänelle liksaa heti. Kaveri vilkutti silmää ja ajoi kulman ympäri.

Cocktail

Iloisina ja tyytyväisinä tallustelimme lasiovista. Teimme portsarille kunniaa. Nousimme rappuja ja saimme ravintolasta hyvän yleissilmäyksen.

SIELLÄ oli pimeää ja hämärää. Pienet lamput pöydissä olivat ainoana valaistuksena.

— Yksinäinen merenneito merihädässä... hoksasi Jussi, nyökäyttäen kohti yksinäistä neitoa joka istui yksinään pöydässä joka oli täynnä olutpulloja ja laseja. Hän suunnisti heti tytön luo. Aika vetävä tyttö sentään. Kumarsi ja pyysi tanssiin. Tyttö loisti ja nyökäytti innokkaasti suostumuksensa. Jussi vilkutti minulle salaa silmää ja lähti tytön kanssa tanssilattialle.

Katselin ympärilleni ja suunnistin sitten vapaaseen kahdenmiehen pöytään. Tuli tarjoilija. Pyyhkäisi pari kertaa lautasliinallaan pöytää. Tein tilauksen. Katselin tarkemmin ympärilleni. Ei ollut montaakaan tyttöä. Mikä silloin neuvoksi. Join eluen. Join kaksi. Join monta. Kello yhdeltätoista olin jo aikamoisessa hiivarissa. Huvittelin mielessäni riisumalla tanssimassa olevat tytöt. Hienotunteisesti tietty.

Siellä oli eräs tyttö joka minua erikoisesti miellytti. Loistovartalo, kauniisti pakattuna valkoiseen pukuun. Alastomat käsivarret ja jalat liikkuivat musiikin tahdissa. Aavistelin paria rehevää rintaa ja keinuvat lanteet valkoisen kankaan alla.

Yhtäkkiä tyttö katsoi minua suoraan silmiin. Nielaisin ja räpytin silmiäni ja tuijotin takaisin. Kummaa. Ilmestys oli siinä vielä. Mutta nyt se ei enää katsonut silmiini. Tilasin oluen lisää ja vaivuin mietteisiini. Ajattelin ihania naisvartaloita. Muistelin.

— Hei merimies...

Hätkähdin. Tuossahan tuo ilmestys istui minua vastapäätä. Hymyillen. Oli pannut auringonpaahtamat jalkansa ristiin, joten näin aika pitkälle houkuttelevia, alastomia reisiä. Tyttö huomasi silmäykseni mutta ei liikahtanut.

— Moi vaan... vastasin, luultavasti aika kömpelösti.

Siihen keskustelu loppui. Yritin turhaan saada hämärän kaikkoamaan pienistä harmaista aivosoluistani. En onnistunut, en millään.

— Haluatko tanssia... kysyin jotakin kysyäkseni.

Tulkitsin tuon muminan suostumukseksi. Nousin. En nopeasti. Siihen ei kehoni suostunut. Tartuin häntä kädestä ja tyttö tuki minua matkalla tanssilattialle. Shakeahan se oli, joten väänteleh din musiikin tahdissa niin hyvin kuin osasin. Tyttö oli ilmestys! Elämys. Hänen lanteensa kiersivät kiihkeästi reisiäni vasten ja rinnat piukottivat kankaan alla. Orkesteri vaihtoi kappaletta. Oli jonkinlainen hidas tanssi. Tyttö liukui syliini. Voi hitto, mitkä muodot. Tunsin kiinteät rinnat rintaani vasten. Se sai heti suurmastoni nousemaan ja kummasti piukoittamaan ahtaassa olinpaikassaan. Se kaipasi suuresti vapautta. Tyttö painautui minuun tiukemmin ja hipaisin kevyellä suudelmalla hänen otsaansa. Tyttö katsoi minuun. Oli noita syviä tutkimattomia katseita joka saa miehen sydämen heittämään voltteja.

— Se kankkunen jonka huomenna tapaat, kuuluu varmaan niihin ankarimpiin mitä koskaan olet kokenut... et sinä sellaisiin ole tottunut.

Nikottelin.

— Tuntuu jo paljon paremmalta... vakuutin... en tartte muuta kuin raitista ilmaa...

TANSSIMME hetken sanomatta mitään. Tyttö painoi koko ajan lanteitaan ja venusvuortaan koholla olevaan miehuuteeni. Tunsin tytön kynsien kevyesti raapaisevan niskaani.

— Nostetaan ankkuri... merimies... kuiskasi tyttö korvaani... kaipaan kotiin... vuoteeseen...

— Niin... oli ainoa mitä sain sanotuksi. Panin rauhoittavasti toisen käteni taskuuni, otin tytön toisella kainalooni. Lähdimme ravintolasta yhdessä.

— Onko sinulla rahaa vai maksanko minä taksin... kysyi tyttö.

— Minä maksan... vastasin nopeasti ja viittoilin taksin luoksemme.

BAARISSA

Hieman huppelissa oleva mies on pitkän aikaa yrittänyt onkia kirsikkaa cocktail-lasistaan. Onnistumatta. Vieressä oleva mies on pitkän aikaa seuranut touhua. Tarttuu päättäväisesti lasiin ja noukkii kirsikan siitä.

— Ehheihän tuhohuo nyhyt mitään... lallattelee päihtynyt mies... kun alkoholi on jo vähäsyttänyt schen..

☆

Kaksi gangsteria ryntää pankkiin konepistoolit laukaisuvalmiina. Pienempi kaveruksista sanoo kohteliaasti:

— Hyvät naiset ja herrat... joka äänestää sen puolesta, että otamme kassan haltuumme... nostakoot molemmat kätensä...

Ehdotus hyväksyttiin yksimielisesti.

☆

— Hovimestari... hovimestari... miksi ihmeessä tämä pihvi on niin sitkeä...

— Maanantai... maanantai... johtaja hyvä... käsivoimat ovat heikommat kuten tavallista...

☆

— Hyvä rouva, minulla on mielenkintoinen kirja myytävänä, joka varmastikin kiinnostaa rouvaa... nimi on "Tuhat veruketta ja anteeksipyyntöä kun tulee kotiin aamuvarhaisella"...

— Miksi ihmeessä sellainen kirja kiinnostaisi minua...

— Koska miehenne osti kirjan hetki sitten...

☆

— Ystävättäresi jonka päivällä tapasit... unohti piippunsa autooni...

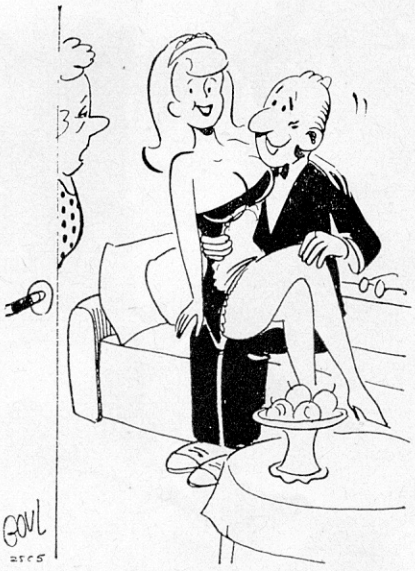

— Erkkii... oletko nähnyt silmälasejani...

Se pysähtyi jalkakäytävän viereen. Nousimme siihen ja tyttö sanoi osoitteen kuljettajalle. Takaistuimella laskin käteni hänen harteilleen ja tyttö nojasi päätään minuun. Vapaana olevalla kädelläni tartuin hänen toiseen rintaansa. Painoin häntä tiukasti itseeni. Tyttö työnsi rintansa minua kohti. Käänsi kasvonsa ja huulemme kohtasivat intohimoisessa suudelmassa. Tunsin miten hänen kätensä liukui ylös reittäni. Nyki kovaa ja innokkaasti suurmastossa, joka nyt selvästi osoitti mitä se kaikkein mieluiten halusi tehdä. Käteni liukui hänen rinnaltaan hameenhelman alle ja pikkupöksyjen lahkeitten alle. Tyttö hengitti raskaasti korvaani.

Taksi pysähtyi erään Turun esikaupunkitalon eteen.

— Viisitoista markkaa, kiitos . . . kuului taksisuharin ääni. Meidän oli nopeasti lopetettava harjoituksemme. Annoin kaverille kaksikymppiä sanaakaan sanomatta.

Kun tulimme tytön huoneistoon, vangitsin hänet syliini. Suutelin kauan ja himokkaasti. Emme voineet odottaa pitempään. Vedin alas pitkän vetoketjun hänen hameestaan vapisevin käsin. Tyttö ohjasi minut sohvalle. Vaivuimme sille kuumassa syleilyssä.

— Voi . . . merimies . . . voi . . . riisu . . . riisu . . . ota . . . ota . . . ota kovaa, ota kuin merimies . . . huokasi tyttö sulkien silmänsä.

En viivytellyt seuraamasta tuota kehoitusta. Hetkessä vaatteeni olivat kasassa lattialla. Tyttö kumartui ja tarttui isoonmastoon. Tunsin miten veri siinä sykki. Veti minut itseensä. Halusi minut heti. Taistelin vastaan. Ei niin nopeasti. Eihän minulla vielä ollut kondoomiakaan paikallaan. Tämä saisi kestää kauan. Kauan. Tyttö painoi kuumaa vartaloaan minuun ja kuiskasi yhtenään:

— Tule jo . . . tee jotain . . . vooiih . . ota . . . ota jo . . .

Viimein vaivuin hänen päälleen. Tytön vartalo oli täydellinen. Pyöreät lanteet. Pitkät, hoikat sääret. Tummat rinnannipukat jotka houkuttelevina sojottivat minua kohti. Imin toista nipukoista ja tyttö vaikeroi hekumasta. Tyttö ojensi kätensä ja auttoi minut paikoilleen. Hampaat loistivat valkoisina pimeässä kun hänen huulensa mielihyvästä avautuivat työntyessäni häneen. Liikuttelin itseäni hitaasti. Hitaasti ja tytöltä pääsi pitkä huohotus:

— Ihanaa . . . ihanaa . . . kovemmin . . kovemmin . . . voiih . . . laukean . . . laukean . . .

Cocktail

Kun tulimme hänen huoneustoonsa, suutelin häntä intohimoisesti. Emme pystyneet odottamaan pitempään. Vapisevin käsin hyväilin hänen rintojaan.

Tunsin miten jännitys tuolla alhaalla hitaasti nousi. Hitaasti lisäsin rytmiä. Hän huusi ja heitti päänsä taaksepäin samalla kun jännitti vartaloaan värisevään kaareen.

Hänen liikkeensä tulivat kiihkeimmiksi ja nopeimmiksi. Nousi yhtäkkiä puolittain vuoteesta, syleili minua kiihkeästi ja vaipui takaisin. Orgasmi oli niin valtava, että hän vapisi kauttaaltaan.

— Jatka . . . jatka vaan . . . hän kuiskasi hellästi . . . minä laukean koko ajan, ihanaa . . . olet niin suuri . . . voimakas . . .

Voimakkaat lanteet alkoivat jälleen liikkua allani. Hän valitti onnesta. Hän laukesi uudestaan ja uudestaan. Olin iloinen hänen puolestaan. Unohdin oman laukeamiseni. Yhtäkkiä huomasin sen nousevan minussa. Hänkin huomasi sen ja tahti tuli kiihkeämmäksi.

— Kyllä . . . kyllä . . . tule . . . tule . . . jo . . .

Tuntui aivan siltä kuin koko alaruumiini räjähtäisi. Puristin häntä tiukasti itseeni. Hän siveli hellästi selkääni.

HERÄSIMME yhtaikaa kapeassa sängyssä. Olimme tiukasti yhteenkietoutuneina. Hän huomasi heti erektioni ja alkoi hieroa itseään minuun. Otin hänet jälleen.

Hän katsoi syvälle silmiini jättäessämme jäähyväisiä.

— Tuletko käymään . . .

— Ehkä . . .

Muuta en voinut vastata. Elämäni on niin paljon sattuman varassa, ainakin valitsemassani ammatissa.

Viimeisen minkä näin, kun hävisin kulman taakse oli vilkuttava käsi. Kirosin ammattiani ja lupasin itselleni että tapaisin hänet uudelleen. Mutta sitten yhtäkkiä muistin. Enhän edes tiennyt hänen nimeään.

— Nyt . . . nyt . . . eta . . . hän huusi. En halunnut sitä niin nopeasti. Oli hauskempaa kun sitä pitkitti, kun hieman leikki ensin . . .

Cocktail

Päivänäytös

ILMA väreili kuumuudesta. Ei tuntunut pienintäkään tuulenvirettä. Ihmiset kulkivat laahustaen pitkin kuumia katuja. Jokaisella punoittivat kasvot ja hikihelmet kohoilivat otsalla. Tunsin itseni samanlaiseksi kuin toisetkin. Lehdet olivat ilmoittaneet, että tämä oli vuoden kuumin päivä ja sen tosiaan tunsi ja huomasi.

Olen nimeltäni Kalevi, vietin kesälomaa eikä minulla juuri ollut mitään tekemistä sillä hetkellä. Sitä paitsi oli mahdotonta ajatellakaan tekevänsä mitään. Kuljin ympäriinsä, katselin puolialastomia naisia ja etsin paikkaa, missä voisin levähtää tämän kuumuuden keskellä.

Huomasin yht'äkkiä elokuvailmoituksen. Se oli kaupungin strip-tease-elokuvateattereita. Menin lähemmäksi ja tarkastelin ilmoitusta. Siinä oli alastomia tyttöjä, strip-teasea, eroottisia tansseja yms. Koska olin aina ollut kiinnostunut alastomista tytöistä ja strip-teasesta ja sitä paitsi samanaikaisesti voisin nauttia elokuvateatterin pimeästä viileydestä, päätin ostaa pääsylipun.

Muutamaa markkaa köyhempänä astuin vahtimestarin ohjaamana sisään teatteriin. Istuuduin viimeiselle tuoliriville. Siellä ei ollut montaakaan ihmistä. Seuraavalla tuolirivillä edessäni istui vanhahko mies ja kuorsasi raskaasti. Hän näytti jokseenkin rähjäiseltä ja tämä oli varmasti halvin nukkumapaikka, mitä hän voi löytää. En kaivannut lainkaan ulos kuumuuteen. Täällä sisällä oli ihanan viileätä.

Seurasi ensimmäinen strip-teasefilmi ja tietynlainen kohahdus kävi penkkiriveissä. Miehet korjasivat asentoaan ja istuivat huomattavasti tarkkaavaisempina. Nimittäin niin pitkälle kuin saatoin nähdä, oli teatterissa vain miehiä.

Filmi alkoi. Pitkä, hoikka tyttö seisoi näyttämöllä. Hän oli erittäin hyvin muodostunut. Tulisi olemaan miellyttävää nähdä hänen vapautuvan vaatteistaan, mietiskelin. On aina jännittävää nähdä mitä paljastuu esille.

Yht'äkkiä huomasin, että joku oli tulossa sitä penkkiriviä pitkin, jossa istuin. Käänsin hieman päätäni nähdäkseni, kuka uskalsi häiritä minua kesken esityksen.

Luoja sentään, oli minun ensimmäinen reaktioni. Se oli nimittäin nuori tyttö, joka tuli ahdasta penkkiriviä pitkin minua kohti. Kun hän pääsi kohdalleni, huomasin, että hän olisi halunnut mennä ohitseni ja jatkaa eteenpäin, mutta kuitenkaan hän ei uskaltanut puhua mitään ja istuutui tuolille viereeni. Tunsin oloni heti paremmaksi. Mikä tässä strip-tease-esityksessä mahtoi tyttöä kiinnostaa, ihmettelin. Ehkäpä hän oli tullut sisään tuon helkkarinmoisen kuumuuden takia, kuten osittain minäkin.

Jarkko Lento

TARKASTELIN tyttöä salaa niin hyvin kuin pystyin puolipimeässä salissa. Arvelin hänen olevan noin kahdenkymmenen. Hän oli melko pieni, hänellä oli vaaleat hiukset ja sievät kasvot. Kuten muoti määräsi, oli hänellä lyhyt minimekko, hyvin lyhyt, joka jätti vain pienen osan reisistä, hyvin muodostuneista sääristä ja reisistä näkymättä. Tyttö oli toisin sanoen hyvin kiihottavaa katseltavaa.

Hän katseli filmiä kiinnostuneena ja minä tein samoin. Nainen, joka riisuutui filmissä, oli saanut jo suurimman osan vaatteistaan yltään. Hän käänsi selkänsä ja paljasti hyvinmuodostuneen takapuolensa, samalla kun hän yritti avata rintaliiviensä hakasia. Se onnistui ja tyttö kääntyi yleisöä kohti ja samalla hän hiveli hekumallisesti käsillä rintojaan. Hänellä oli melko suuret ja täyteläiset rinnat, joita hän välillä hyväili, välillä heilutti ja värisytteli musiikin tahdissa. Sen jälkeen hän alkoi hitaasti riisua pikkuisia silkkipöksyjään. Se tapahtui hyvin hitaasti. Lopulta paljastui musta kolmio koko ihanuudessaan. Nainen seisoi hajasäärin ja hiveli pikkupöksyillään reisiään. Esitys päättyi tähän.

Käänsin päätäni nähdäkseni, miten vieressäni oleva tyttö oli reagoinut. Tyttö huomasi sen ja hän katsoi myös minua. Hänen poskensa olivat hiukan punehtuneet ja hän vain vilkaisi minua. Huomasin, että hän oli muuttanut asentoa ja istui nyt jalat hieman erillään. Hän huomasi katseeni ja hämmästyin kun hän siirsi vielä enemmän erilleen jalkojaan. Häkellyin todella. Mitä tuo kaikki mahtoi tarkoittaa.

Juuri silloin alkoi seuraava filmi, joka käsitti eroottisen tanssin. Esiintyjänä oli etelämaalainen kaunotar ja hänen aikomuksensa oli osoittaa meille, miten tällainen tanssi kiihoitti. Hänellä oli vain vähän vaatteita päällään, vain minimaaliset bikinit. Housuihin oli upotettu lasihelmiä, jotka välkkyivät valonheittäjien loisteessa, kun hän liikutti itseään. Ja hänhän todella liikkui. Juuri nyt hän nojasi käsillään tuoliin ja käänsi takamuksensa meitä kohti. Hänen jalkansa olivat erillään ja hän teki määrättyjä liikkeitä yhä kiihkeämmässä tempossa, samalla kun heitti päänsä taaksepäin. Hänen koko vartalonsa alkoi väristä ja nytkähdellä, hän halusi saada aikaan vaikutelman, että oli itse ekstaasissa.

Yht'äkkiä tunsin, miten vieressä oleva tyttö pani toisen kätensä polvelleni. Hän ei ottanut sitä pois ja minä työnsin jalkani varovasti sitä vastaan. Hän vastasi heti painamalla itseään kovemmin minua vasten. Tunsin itseni kiihtyneeksi ja hämmentyneeksi tästä tilanteesta. Hänen hameensa oli nyt noussut niin korkealle, että valkeat alushousut näkyivät. Pyöreät reidet olivat täysin paljaina.

Okei, ajattelin, sinä aloitit, katsokaamme miten lopulta käy. Vein varovasti kättäni hänen jalkaansa kohti ja annoin sen jäädä hänen polvensa viereen. Hän ojentautui mutta ei sanonut mitään. Annoin käteni hitaasti kohota ylöspäin hänen reittään pitkin, kunnes se oli polttopisteessä. Tyttö huoahti heikosti ja alkoi vääntelehtiä tuolilla. Hän siirsi vielä jalkojaan tehdäkseen tilaa kädelleni. Hän puolittain makasi tuolilla ja hame oli noussut vyötärölle asti. Filmiä hän ei enää katsellut vaan sormeili housujani ja päästi jäykän tappini vapauteen. Tyttö hyväili sitä voimakkain vedoin ja vaikeroi minun käteni työskennellessä hänen pehmeässä, kosteassa mättäässä. Siellä me istuimme takarivillä elokuvateatterissa. Ihmettelin juuri miten pitkälle voisimme siellä mennä, kun hän kuiskasi:

— Emme voi jatkaa pitemmälle täällä, sanoi hän käheällä äänellä. Etkö haluaisi tulla minun kanssani kotiin. Autoni on ulkopuolella. Tule, tule, lähdetään.

Elokuvateatterin kassanhoitaja katsoi silmät suurina kun me ryntäsimme käsi kädessä ulos salista ja syöksyimme ulko-ovelle valtavalla vauhdilla. Hyppäsimme hänen autoonsa ja hän otti oikein äkkilähdön. Automatkaa, joka seurasi, unohdan tuskin koskaan. Suurimmalla sallitulla nopeudella, renkaat ulvoen kulmissa, täyttä vauhtia risteyksissä, niin että toisten autojen jarrut joutuivat kovalle koetukselle.

SAMANLAISELLA vauhdilla sujui kuuman päivän loppu tytön luona. Sain nähdä nyt strip-teasea luonnossa, sillä tyttö alkoi heti riisuutumaan kun olimme päässeet hänen huoneistoonsa. Samalla kun hän vähensi vaatteitaan, hän hyväili itseään joka puolelta ja silmät puoliummessa vaikeroi:

— Haluatko minut, haluatko minut, sinä . . . kuka sitten oletkaan . . .

Halusinko? Voi veljet, tunsin kuinka elimeni sojotti taas mahtavasti pystyssä ja kun tyttö heittäytyi vuoteelleen aloin riisua vaatteitani.

— Minä olen Marja, sanoi tyttö, ja sinä olet hyvin kiihoittavat mies. — Tule nopeasti, jatkoi Marja.

Laskeuluin hänen viereensä ja suutelimme intohimoisesti ja aloimme hyväillä toisiamme kaikkialta aivan kuin tutkiskellen. Makasimme pitkään yhdessä. Hyväilin hänen täyteläisiä rintojaan, annoin sormieni leikitellä nänneillä, jotka suurenivat ja kovenivat. Liikutin kättäni alaspäin ja hieroin hänen karvojaan sormieni välistä pujahdellessa tytön riemurasiaan. Meidän kummankin kiihtyvä hengitys täytti huoneen. Marja antoi kätensä levätä elimelläni, kosketus oli välistä kevyt, välistä vaativan voimakas.

Lopulta en kyennyt enää hillitsemään itseäni vaan tytön nimeä toistaen nousin hänen päällensä ja ohjasin voimakkaassa erektiossa olevan elimeni tytön kosteaan hansikkaaseen. Löysimme helposti oikean rytmin ja antauduimme sen mukaan. Tuskin kuuluvalla, kimeällä äänellä tämä Marja voihki allani uudestaan ja uudestaan:

— Oh, oh, oh, oh, ja kohta taas: — Oh, oh, oh, oh.

Kesti melko kauan ennen kuin meistä kumpikaan laukesi. Ajan ja paikan taju oli meiltä jo hävinnyt. Sillä ei ollut enää mitään merkitystä. Oli vain yksi yhteinen päämäärä. Lopulta Marjan lyhyet voihkeet muuttuivat pitkäksi yhtämittaiseksi orgasmin vaikeroinniksi: — Ooooooooooo, anna, anna, ooooo, ja tytön huippuhurmion kiihkeys sai myös minut eläimellisesti purkautumaan.

Kun olimme, sanoisinko palanneet tajuihimme, kysyi tyttö minulta nimeäni.

— Minä olen Kalevi, vastasin.
— Hei, Kalevi, naurahti hän.
— Hei, Marja.

— ooo —

— *Tiedäks miksi paloauto on punainen . . .*
— *En . . .*
— *Tietty siksi ettei se punastuisi kun letku vedetään esiin . . .*

☆

— *Oletko todella varma, ettei suutelemisesta voi sairastua . . .*
— *En tiedä . . . en ole koskaan . . .*
— *Suudellutko . . .*
— *Tullut sairaaksi . . .*

☆

— *Minnekkä noin kauniit sääret ovat matkalla . . . kysyi nuori mies kauniilta tytöltä.*
— *Ellei mitään tule väliin, ne ovat matkalla elokuviin . . . vastasi tyttö.*

☆

— *Tiedäks Kalle mikä on ihmisen uskollisin ystävä . . .*
— *Ei kai vaan koira . . .*
— *Haikara . . .*

☆

— *Oleks kuullut että Vetreä on lahjoittanut koko omaisuutensa lastenkodille . . .*
— *Paljonko . . .*
— *Kahdeksan lasta . . .*

☆

— *Miten sinä nyt noin nuoren kanssa Oskari . . . sinähän voisit olla hänen isänsä . . .*
— *Ehei sinnepäinkään . . . enhän edes tunne Kirstin äitiä . . .*

☆

— *Ihailivatko ystävättäresi sormusta jonka annoin sinulle . . .*
— *Voi kyllä ihailivat . . . jopa tunsivatkin sen ennestään . . .*

☆

— *Teitä syytetään henkisestä julmuudesta . . . miksi ette kolmeen kuukauteen ole sanonut sanaakaan vaimollenne . . .*
— *En halunnut keskeyttää häntä . . .*

☆

Cocktail

TOIMITUSJOHTAJA....

TAMMIOVESSSA luki E. Virtanen suurin kultakirjaimin. Monet miehet yllättyivät aika lailla huomatessaan tuon nimen taakse kätkeytyvän Eila Virtasen. Eila oli nuori, kaunis sinisilmäinen vaalea nainen. Vielä enemmän yllättyivät huomatessaan ettei mikään vaikuttanut kylmän liikemiesmäiseen Eilaan. Ei edes suurimmilleen kytketty miehinen viehätysvoima. Eila oli aina varuillaan ja suhtautui jääkylmästi kaikkeen joka vain haiskahtikaan mieheltä tai hakkailulta. Eila oli kylmän järkevä liikenainen jolle liike oli kaikki kaikessa.

Kun kerholla oli tanssiaiset eikä Eila ollut mukana ja muutenkin kun hänen ystävättärensä kerholla tapasivat, nämä säälien pudistelivat päitään ja kummaksuivat tuota erikoistapausta. Eilasta oli vallalla vain yksi käsitys. Hän oli niin kylmä ja frigiidi kuin olla voi. Sen pahemmaksi ei enää tule.

Tottahan tuo. Sillä Eila ajatteli yksinomaan firmaansa eikä mitään muuta päivin ja öin.

Kumma kyllä, Eila viimeaikoina oli asettunut kylpyhuoneen suuren peilin eteen ja antanut kätensä liukua erinomaisen kauniin, koskemattoman vartalonsa yli. Tuota kauneutta ei kukaan mies vielä koskaan ollut alastomana nähnyt, saati sitten kosketellut. Antaessaan kätensä liukua vartalonsa yli, Eila ei tietenkään ajatellut miehiä. Hän ajatteli firmaa. Mitenkä firman kävisi kun hän joskus tämän matoisen maailman jättäisi. Hänellähän ei ollut jälkeläisiä. Ei ketään joka olisi voinut jatkaa arvokasta perheperinnettä. Voi, tuota vartenhan oli mentävä naimisiin ja hankittava lapsia. Eila värähti jo ajatustakin että mies koskisi häntä. Hetken hän ajatteli jo keinosiemennystäkin. Ei, ei käynyt. Pahat ihmiset pitäisivät siinä tapauksessa lasta aviottomana ja se vahingoittaisi firman mainetta.

Ei ollut muuta tehtävissä. Oli pakostakin hankittava mies antamaan tuon asiaankuuluvan »suihkeen» ja sen jälkeen pikimmiten päästävä tuosta miehestä. Mistä ihmeestä nyt tuollaisen sopivan miehen noin vain löytäisi. Miehellähän täytyi olla paljon hyviä ominaisuuksia joita lapsi sitten sopivasti perisi.

Eila alkoi salaa katsella ympärilleen josko jostain sattuisi pujahtamaan esiin sopivaa kokelasta. Löytyihän niitä, mutta joutuivat heti hyljätyiksi lähemmin tarkastettaessa. Kukaan ei sopinut Eilan ankariin kaavoihin. Jos oli joitakin lähestulkoon sopivia, niin olivat nuo epeleet jo aikoja sitten naimisissa.

Jan Anders

ERÄS firman teknikoista, Lasse Lapola yritti vältellä kaunista johtajaansa parhaansa mukaan. Ei sen tähden etteikö Eilan kaunis ulkomuoto olisi viehättänyt häntä. Lapola oli niinkuin asiantuntija naisten suhteen ja oli oitis huomannut tässä olevan kyseessä harvinaisen jaloa rotua. Asiaa vastaan puhui se ettei Lassen omatunto ollut aivan puhdas. Kolme firmassaolovuottaan hänen tehtävänään oli ollut toimittaa kuparia ja lyijyä firman eri osastoille. Lasse oli heti huomannut tuossa piilevän mahdollisuuden hyvän ja säännöllisen ylimääräisen ansion hankkimiseksi.

Lasse aloitti varovasti piiloittamalla jonkun lyijy- tai kupariharkon jälleenmyymistä varten. Tuo kävi hienosti ja huomaamatta. Ja Lasse oli todella ylimääräisen hinnan tarpeessa. No, määrät senkuin vain siitä lähtien lisääntyivät, kunnes eräänä päivänä kaikki romahti. Firman tilintarkastaja huomasi, että kuparin kulutus oli noussut huimasti suuremmaksi kuin mitä tuotanto edellytti. Asiaa tutkittiin eikä kauaakaan niin oltiin selvillä kuka tuon kulutusnousun takana oli.

Väliaikainen nopea arvio osoitti vajauksen olevan useita kymmeniätuhansia markkoja. Johtajatar oli raivoissaan. Eräs hänen uskotuista työtovereistaan oli huijannut firmaa. Sellainen oli ennenkuulumatonta.

Lasse Lapola oli hiukan häpeissään kun hänet ohjattiin johtajan toimistoon. Hän tiesi ettei johtajattarelta ollut palioakaan myötätuntoa odotettavissa. Johtajatarhan oli kylmempi kuin pakastekaappi pohjoisnavalla. Tietämättään Lasse kumarsi astuessaan johtajattaren kirjoituspöydän ääreen, missä tämä istui kuin mikäkin Olympon jumalatar.

Kädenliikkeellä johtajatar hätisteli muut huoneesta. Eila oli juuri aloittamassa nuhdesaarnaansa ennenkuin soittaisi poliisille, kun hänellä välähti. Tuossa ehkä olisi se mies. Tuota miestähän mielinmäärin pystyisi komentelemaan ja pitämään aisoissa ja peukalonsa alla. Vaikutti muuten melkoisen mukavalta tuo mies.

Lasse vastaili automaattisesti Eilan kyselyihin perheestä sairauksista ynnä muusta. Mielessään Lasse jo tunsi vankilakopin seinät tiukasti ympärillään. Ei ollut mukavaa sellaisessa viettää lopun ikäänsä.

Vasta kun sanat, riisuutukaa, selvästi kaikuivat toimistossa, Lasse havahtui ja oli jälleen oma itsensä.

Mitä ihmeessä johtajatar oli sanonut. Oliko hänen riisuuduttava. Halusiko johtajatar ehkä rangaista häntä heti, ruoskimalla häntä. Sehän olisi jo keskiaikaista kidutusta.

— Anteeksi, kuulinko oikein ... mitä te sanoittekaan että minun ... kysyi Lasse ymmällään.

— Sanoin riisuutukaa ... jos täytätte vaatimukseni, minulla on aate joka ehkä pitää teidät vankilan porttien ulkopuolella ... mutta ehkä kuulutte ujostelijoihin, silloin minun on heti soitettava poliisille ...

— Ei ... ei ... herran tähden ... älkää...

LASSE alkoi nopeasti riuhtaista vaatteet yltään. Kun oli saanut muut paitsi alusvaatteet yltään, hän vilkaisi johtajatarta. Tämä ei ollut liikauttanut evättäkään, katseli vain Lassea kuin konetta jota hänelle esiteltiin.

Aluspaita lähti vaivatta mutta pikkupetterien kohdalla Lasse empi hetken ennenkuin vetäisi ne alas ja seisoi johtajattarensa edessä ilkoisillaan. Tämä oli noussut työpöytänsä äärestä. Kiersi pari kierrosta Lassen ympäri. Armollinen päännyökkäys oli kaikki mitä Lasselle suotiin. Johtajatar istuutui.

— Voitte istuutua ... Eila sanoi yhtä kylmänä kuin siihenkin asti.

Lassen pukeuduttua Eila viittasi hänet luokseen. Otti ylleen johtajattaren ilmeensä. Tarkasteli vielä hetken Lassea ennenkuin jääkylmästi sanoi:

— Minä haluan lapsen joka tämän firman perii ... ja saadakseni lapsen tarvitsen miehen ... unohdamme tuon teidän pikku asianne jos menette naimisiin kanssani ... teette minulle lapsen ja sen jälkeen häivytte elämästäni ... no ... mitä ... päätät ...

(Jatko sivulla 22)

Cocktail-pirskeitä

Mikä yhtäläisyys on naisen rinnoilla ja sähköleikkijunalla . . .

— Molemmat on tarkoitetu lapsille, mutta isit leikkii niillä . . .

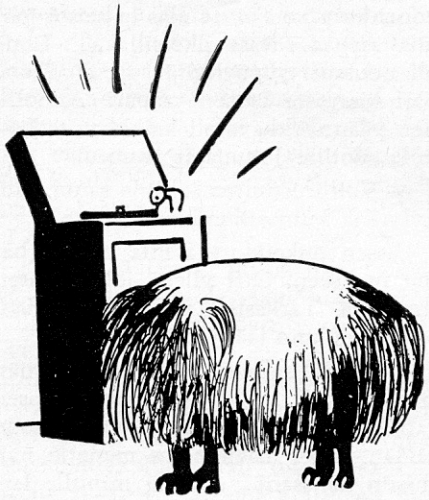

— Mitäs Beatleseista . . . hehän lopettivat . . . ja minä olen edelleen Beatles . . . molemmista päistäni . . .

Nuori rouva Virtanen miehineen ja pikkuvauvoineen oli kävelyllä puistossa. Pienokainen tuli nälkäiseksi ja koska lähistöllä ei ollut mitään ihmisiä aukaisi rouva Virtanen puseronsa ja otti esiin rintansa syöttääkseen pienokaistaan.

Nuori sulhasmies Virtanen kiihottui tuosta niin, että oitis otti pystysellaisen takaa vaimoltaan. Kesken touhuilua ilmaantui poliisi paikalle.

— Mitäs tässä touhuillaan . . . poliisi kysyi äreänä.

— Ei mitään . . . ei mitään erikoista . . . pumppaan vaan tässä maitoa tuonne ylemmäs . . .

☆

— Sain juuri kirjeen Amerikasta, että enoni on kuollut . . .

— No saithan viimein kaipaamasi elonmerkin hänestä . . .

☆

Virtanen kuului niihin ylen mustasukkaisin. Päivänä eräänä hän ruokatunnillaa ryntää kotiinsa ja suoraan makuuhuoneeseen.

— Tulee tupenrapinat, jos löydän tuon sähkömittarinlukijan tänäänkin vaatekaapistasi . . .

Virtanen riuhtaisee vaatekaapin oven auki.

— Mitä . . . ei mitään . . .

Rouva Virtanen katsoo miestään säälivästi. Sanoo:

— Epäluuloisuutesi alkaa vähitellen ottaa minua aivoon . . .

Virtanen hyppää nolona autoonsa ja ajaa töihinsä.

Heti Virtasen häivyttyä kömpii mies sängyn alta.

— Kummaa, että sähkölaitoksen väkeä aina aliarvioidaan noin kauheasti . . .

☆

— Voi poika pieni, älä tuolla lailla »otsatukan» alta tuijota . . .

— Kuka on sanonut, että on helppoa suudella minua ja vikitellä ulos . . . kysyi konttorineitokainen Anneli kuohuksissaan.

— Kaikki toimiston miehet . . .

☆

— Voi Ossi, et kai vain unohda minua nyt kun matkustan kuukaudeksi Kanariansaarille . . .

— En suinkaan Irmeli . . . enhän minä, kirjoitan nimesi muistiin . . .

☆

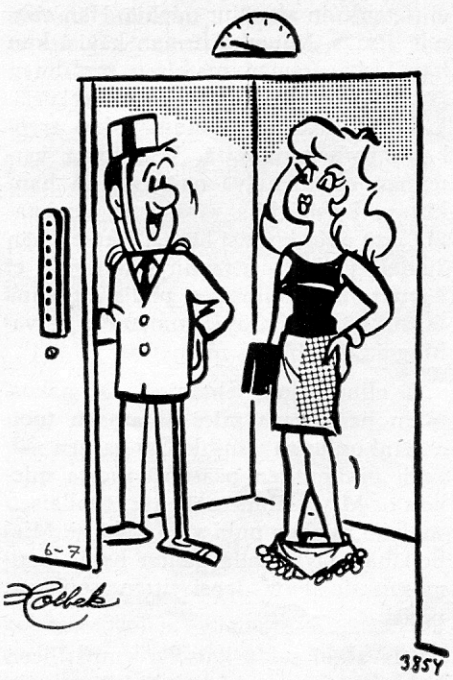

— Sillä lailla neitiseni . . . tämä pysähtyy vähän äkisti . . .

— *Onko tuo, mikä sinulla on pääsäsi, olevinaan hattu . . .*

— *Voiko tuota, mikä sinulla on hattusi alla, sanoa pääksi . . .*

☆

Konttoripäällikkö uudelle sihteerilleen:

— *Tämä laskukoneemme on yliveto, siinä tarvitaan vaan yhtä kättä . . .*

— *Mitä toisella kädellä tehdään . . .*

— *Tjaa . . . se on makuasia . . .*

☆

— *Mutta sinähän lupasit maksaa satasen, jonka sait lainaksi keväällä, kesällä . . .*

— *Eihän meillä mitään oikeata kesää ole ollut . . .*

☆

— *Lupaatko olla järkevä jos tulen kanssasi teille . . .*

— *Kyllä ja . . . mutta miksi meidän sinne asti pitäisi mennä . . .*

— *Kuule Irma, en jaksa enää kuulla jankutustasi edellisestä miehestäsi . . .*

— *Kai sitten on parasta, että alamme puhua seuraavasta miehestäni . . .*

☆

Kaunis tyttö pyöräili kauppaan. Asetti pyöränsä kaupan seinustalle. Ollessaan kaupassa pyörä kaatui. Poika huomasi tämän ja halusi hieman pilailla tytön kustannuksella, joten kun tyttö tulikaupasta poika virnuili:

— *Taisi tytön pyörä pyörtyä . . .*

— *Niin sinäkin olisit tehnyt, jos olisit ollut jalkojeni välissä kaksi tuntia . .*

☆

— *Hänen tarjouksensa oli suurempi kuin minun vastarintani . . .*

Kuivausnarulla tapasivat rintsarit, pikkupöksyt ja alushame. Heiluivat mukavasti tuulessa.

— *Minä olen kyllä meistä kaikista paras, sillä pidän ylhäällä sitä mikä kiinnostaa miehiä . . . sanoi rintsarit.*

— *Oho, minäpäs se voiton vien . . . huusi nimettömät, sillä minä kätken sen mitä miehet kaikkein eniten haluavat . . .*

— *Suu kiinni . . . ärjäisi alushame . . . olen ollut ylhäällä koko yön . . .*

☆

— *En minä itseni vuoksi pue . . . sulhaseni vuoksihan minä . . . se riisuu minut . . .*

Pikku Liisan äiti on lähtenyt synnytyslaitokselle ja pikku Liisa on siksi aikaa joutunut naapuritädin hoiviin, joka uteliaana kysyy:

— *Minkä haluat mieluummin . . . veljen vai pikku siskon . . .*

— *Ei mitään väliä kunhan ei ole serkku . . . sillä niitä minulla on liian monta jo ennestäänkin . . .*

☆

— *Kuule, Osku, miksi sinä oikein panit välit poikki Irman kanssa . . .*

— *Njaa . . . hänhän oli niin hirveän nuori . . . eikä hänellä sitäpaitsi ollut rahojakaan . . . ja sitten huomasin, että hän oli uskotonkin ja nai kaiken huipuksi toisen . . . ja kun sitten Raffu neuvoi minua panemaan välit poikki niin . . .*

☆

— *Kappa vain neitiseni, hummerikin on herkuttelija . . .*

— *Tässä mun on raadettava päivät pitkät . . . valitteli vihainen vaimo . . . mitä te miehet sanoisitte jos me rouvat jonakin kauniina päivänä menisimme lakkoon . . . mitä te miehet silloin tekisitte . . .*

— *Lakkoile sinä vaan . . . minulla on pieni sievä rikkuri tiedossa . . .*

☆

— *Eihän Virtasta voi moittia siitä että hän on nude . . .*

— *Miksei . . .*

— *No, sehän on jo syntyjään sellainen . . .*

☆

— *Kaino, olet vietellyt vaimoni . .*

— *Nii . . .iin . . . ky . . . kyllä . . .*

— *Olen pettynyt . . .*

— *Niin minäkin . . .*

☆

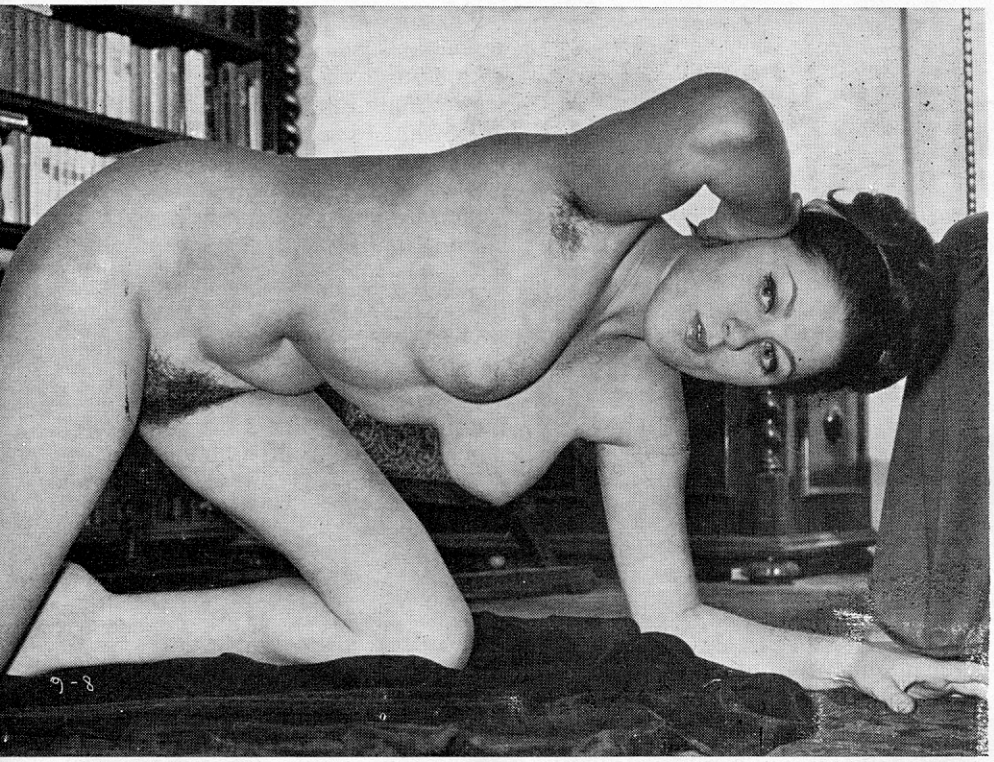

Toimitusjohtaja ....

(Jatko sivulta 19)

Lasse Lapolan ajatukset kiersivät kehää kuin ylirasittuneessa tietokoneessa. Naisiko tuon jäälohkareen. No, olihan se sentään hiukan parempaa kuin kylmä ja kostea vankiselli.

— Suostun kiitollisena ehdotukseenne... sanoi Lasse keveästi kumartaen.

— Hyvä... tapaamme kahden tunnin kuluttua... otamme kuulutukset ja sieltä lähdemme ostamaan huonekaluja ja vaatteita...

Päästään pyörällä Lasse Lapola suunnisti lähimpään kahvilaan. Imppasi useita kuppeja vahvaa mustaa kahvia, yrittäessään saada ajatusmaailmansa järjestykseen. Hän oli vielä aika lailla ymmällään tavatessaan johtajansa kahden tunnin kuluttua.

Eila otti tietty heti komennon käsiinsä ja kun kuulutusmuodollisuudet olivat järjestyksessä, suunnistettiin kaupungin hienoimpaan huonekaluliikkeeseen. Siellä Eila valitsi suuren, mahdottoman leveän kahdenhengen sängyn. Lasse ei ollut aivan varma, mutta oli näkevinään vienon punan Eilan poskilla kun tämä kokeili sängyn jousitusta. Sängyn jälkeen olivat kultasormukset vuorossa. Kun niitä oli kokeiltu Eila sanoi kylmästi:

— Hyvästi... tavataan taas viikon kuluttua...

SEISTESSÄÄN raatimiehen edessä joka oli julistanut heidät mieheksi ja vaimoksi, Lasse tuli ajatelleeksi ettei kukaan mies naimisiinmennessään varmaankaan tuntenut vaimoaan yhtä vähän kuin hän nyt. Eila ei ollut päästänyt häntä niinkään lähelle että olisi voinut antaa suuta saatikka sitten mitään muuta.

Hääpäivällinen nautittiin kaupungin hienoimmassa ravintolassa. Kabinetissa tietenkin. Ainoina vieraina olivat pari Eilan ja Lassen läheisintä ystävää. Ruoka ja viini oli erinomaista, mutta silti tuntui jokin puuttuvan. Vaikka yritettiinkin pilailla ja nauraa, ilmassa ei ollut suuren hääjuhlan tuntua.

Ilta oli vielä nuori kun he tilasivat taksin ja lähtivät Eilan asunnolle. Siellä paloi tuli takassa joten oli lämmintä ja kodikasta. Eilan riisuttua käsineensä hän otti esille silkkipyjaman jonka heitti Lasselle.

— Pukeudu siihen ja tule neljännestunnin kuluttua luokseni...

Eila häpyi makuuhuoneeseensa. Ei kestänyt minuttiakaan niin Lasse oli jo pyjamassa. Tuntui ihanan viileältä ja mukavalta. Vartin kuluttua Lasse avasi varovasti makuuhuoneen oven. Huone oli täysin pimeänä. Hän yritti löytää katkaisijan. Eilan ääni pysäytti hänet.

— Ei valoja...

Lasse hapuili sänkyyn Eilan viereen. Eila makasi liikkumattomana, Lasse yritti rintoja, mutta Eilalla oli kädet ristissä niillä, joten Lasse ei päässyt niihin käsiksi. Lassen yrittäessä suukkoa, Eila kääntyi pois. Makasi aivan liikkumatta. Jäykkänä. Hapuillessaan Lassen käsi löysi Eilan paljaan säären. Hän antoi kätensä liukua ylöspäin reiden sisäpintaa. Löysi tiheän karvoituksen. Lasse hämmästyi. Eila oli vetänyt yöpaidan syrjään. Kummastuksissaan Lasse hyväili ja hiveli kunnes kuuli Eilan liikemiesmäisen äänen:

— Pane toimeksi... että saadaan tämäkin asia päiväjärjestyksestä...

LASSEN halut kaikkosivat kuullessaan tuon kylmän asiallisen lausuman. Keskittyi sitten ja paneutui Eilan päälle. Tämä levitti jalkojaan oikein hyvin, mutta silti Lasse oli vaikeuksissa tunkeutuessaan sisään. Viimein se onnistui. Eila kiljahti Lassen tunkeutuessa syvälle, senjälkeen hän makasi liikkumatta Lassen hoitaessa työn.

Saatuaan työnsä päätökseen Lasse hengästyneenä vaipui Eilan viereen. Eila makasi vieläkin rauhallisesti samassa asennossa jossa koko ajan oli maannut. Lasse yritti hyväillä, mutta Eila käänsi kylmästi kylkeään ja sanoi:

— Hyvää yötä...

Lasse makasi kauan saamatta unta. Saamarin nainen joka aikoi käyttää häntä vain jonkinlaisena parittelu- ja lemmenkoneena. Ja vain perillisen saamista varten. Kyllä hän nyt Eilalle näyttäisi, vetäisi häntä nenusta oikein kunnolla.

Aikanaan Lasse nukahti. Heräsi Eilan herätyskellon soittoon. Avasi silmiään hiukan seuratessaan Eilan pukeutumista. Eilan vilkaistessa nukkuiko Lasse varmasti, tämä ummisti molemmat silmänsä ja hengitti rauhallisesti. Lassen jälleen avatessa toisen silmänsä, Eila seisoi keskellä lattiaa kiinnittämässä rintaliivejään, mutta koska hän seisoi selkä päin, Lasse sai vain ihailla Eilan kaunista selkää ja takamusta.

— No käännyhän jo, että saan ihailla sinua edestäkin... ajatteli Lasse. Eila ei kääntynyt ennenkuin oli saanut kaikki vaatteensa ylleen. Silloin Eila lähti herättämään Lassea. Ravisteli. Lasse oli heräävinään.

— No, yritä nyt jollain lailla saada päiväsi kulumaan kunnes palaan toimistosta... sanoi Eila... ja muista, ei mitään väkijuomia... haluan että olet levännyt ja pirteä illalla...

Vai sillä lailla. Eila halusi hänet vireänä ja pirteänä illalla. Halusi uuden »ruiskeen». No, ei kai siinä muutakaan tehtävissä ollut.

LASSE kävi ostamassa ruokaa ja viinejä. Kattoi pöydän ja odotteli Eilan palua toimistosta. Ehkä tuo jääkimpale muuttuisi vähemmän liikemiesmäiseksi saatuaan pari lasillista, ajatteli Lasse.

Eila söi hyvällä ruokahalulla, mutta

otti vain puoli lasillista viiniä. Nousi sanoen:

— Pannaan toimeksi... tule kymmenen minuutin kuluttua...

Lasse tunsi itsensä täydeksi torveksi seistessään hienossa silkkipyjamassaan, odottamassa niiden kymmenen minuutin kulumista.

Makuuhuone oli yhtä pimeänä kuin edellisenä iltana Lassen taas hapuillessa sänkyyn. Makasi sitten hetken hiljaa Eilan vieressä tullakseen tunnelmaan. Ei se ollut helppoa. Lasse alkoi muistella kaikkia tulisia tyttöjä joita hän aikoinaan oli sänkyyn vienyt. Anneli, rehevine rintoineen ja punaisine tupsuineen. Outi, joka oli kuuma kuin tulivuori ja niin edelleen ja niin edelleen. Vasta kun alakuloisena ajatuksissaan oli käynyt kaikki läpi hän oli valmis ottamaan Eilan. Nytkin Eila oli vetänyt yöpaitansa syrjään ja makasi jalat levällään. Oli ainakin esteetön sisäänpääsy.

Koneellisesti Lasse suoritti tarvittavat liikkeet, koko ajan ajatellen ihania tyttöjä joita hänellä oli ollut. Sitten hän ihmeekseen kuuli että Eila alkoi huokailla. Oliko se mahdollista. Kyllä. Kyllä Eila huokaili ja yritteli jopa vastata hänen liikkeisiinsä.

Heti kun he olivat valmiit Eila käänsi kylkeään ja Lasse miten hän raskaasti alkoi kuorsata.

LASSE heräsi aamuhämärissä. Kello oli vasta viisi ja Eila nukkui raskaasti hänen vieressään. Unisena Lasse tarkkaili häntä. Eilan kylmä, ylimielinen ilme oli poissa. Näytti rauhalliselta. Rentoutuneelta. Povi kohosi ja laski verkkaisesti ohuen yöpaidan alla. Varovasti Lasse avasi yöpaidan napit. Paljasti pari ihanan kiinteätä rintaa. Eila oli edelleen syvässä unessa.

Lasse suuteli varovasti toista rinnannipukkaa. Imi. Tunsi sen jäykistyvän. Eila heräsi. Ryntäsi vuoteesta. Napitti yöpaitansa. Huusi:

— Roisto... rotta... mitä hävyttömyyksiä sinä keksit... kuinka sinä uskallat...

Lasse makasi paikoillaan. Katseli rauhallisena Eilaa.

— Onpa sinulla hiton kauniit rinnat...

— Senkin... senkin... inhoittava.. inhoittava... kiljui Eila polkien lattiaa

— So... so... kaunokainen... ota iisisti vaan... sanoi Lasse, joka oli noussut ja asteli kohti Eilaa.

— Mene pois... mene pois... mene... huusi Eila... tai soitan poliisille...

Välittämättä Eilan huudoista Lasse tarrasi yöpaitaan. Riuhtaisi sen halki ylhäältä alas. Eila seisoi hänen edessään ilkoisen alastomana. Eila yritti lyödä. Potkia. Kynsiä. Purra. Sitten hän havahtui. Huomasi alastomuutensa. Jähmettyi paikalleen. Yritti epätoivoisesti käsillään peittää paljaita rintojaan ja venusvuortaan Lassen sytytettyä valot.

— Häivy... roisto... huusi Eila, yrittäen saada äänensä niin luotaantyöntäväksi ja vihaiseksi kuin mahdollista. Kumma kyllä hän mielestään ei enää sopinut luotaantyöntävän, kylmän naisen rooliin.

EILAN vastalauseista välittämättä Lasse nosti hänet syliinsä ja kantoi sänkyyn. Kesäauringon ensimmäisten säteitten uteliaina kurkistaessa ikkunasta, Lasse piti Eilaa lujassa otteessa. Suuteli. Eila potki ja huusi parhaimpansa mukaan. Lasse tunsi miten Eilan rinnannipukat jäykistyivät. Huuto ja potkiminen hiljeni. Lasse suuteli. Suuteli. Eilan suu oli aluksi kouristuksenomaisesti suljettuna, mutta yhtäkkiä se vastasi Lassen rajuihin suudelmiin ihanan märjillä imusuudelmilla ja kieli alkoi tanssia ripaskaa Lassen suussa.

Eila ei enää pyristellyt vastaan. Lassen kädet alkoivat hitaasti hyväillä rintoja. Liukuivat alemmaksi ja alemmaksi hyväillen ja hivellen. Eila huohotti jo kiihkosta ja hekumasta. Kun Lasse viimein vaipui hänen päälleen, Eila vastasi Lassen liikkeisiin estottomasti. Rajusti, kiihkeästi. Yhtaikaa he saavuttivat ihanat huiput. Jälkeenpäin kun he makasivat huohottaen onnesta ja tyydytyksestä, Eila vilkaisi alastonta kehoaan. Veti nopeasti peiton ylleen ja kääntyi seinään päin. Lasse katsoi hellästi Eilaa ja hymyili onnellisena ennenkuin nukahti.

Kun Eila iltapäivällä palasi toimistosta hän joi kaksi lasillista viiniä ennenkuin suuntasi makuuhuoneeseen. Kääntyi ovella. Sanoi:

— Tulisitko viiden minuutin kuluttua...

Lasse ei vastannut. Veti nopeasti pyjaman ylleen. Lähti. Kuten tavallista,

makuuhuone oli pimeänä. Eilan vastalauseista välittämättä Lasse sytytti valon.

Eila järjesteli yöpaitaansa ja kömpi peiton alle. Lasse istahti sängynlaidalle. Hiveli hiljaa Eilan hiuksia.

— Rakkaani, halusin vain tähdentää että voit komennella ja määräillä mitä ikinä haluat... mutta sängyssä minä määrään...

Eila ei välittänyt tuosta tuon taivaallista, katseli tapansa mukaan Lassea vain ylimielisen kylmästi. Hänen asenteensa muuttui heti kun Lasse oli löytänyt rinnannipukan ja alkanut hieroa sitä. Kun Lasse vähän ajan kuluttua alkoi riisua hänen yöpaitaansa, Eila makasi huohottaen, silmät suljettuina. Värisi ja vapisi.

— Tule... tule jo... kuiskasi Eila ja yritti vetää Lassea päälleen.

— Yöpaita pois... kaikki pois... sanoi Lasse.

— Vahahaadit liikoja... sanoi Eila vetäessään yöpaidan yltään.

Lasse alkoi hitaasti ja asiantuntemuksella hieroa reiden sisäpintaa.

— Voi... voi... tule... tule jo... ota... ota... ota... vaikeroi Eila.

— Kumpi sängyssä määrää... kysyi Lasse jatkaen hyväilyjään.

— Sinä... sihinä... sinä... rakkaani...

Ikuisuus pyöri hyrränä ja maailmat räjähtivät kun he saavuttivat onnen ihanat huiput. He makasivat onnellisen rentoina ja raukeina. Eila kömpi onnellisena Lassen syliin.

— Sinä... sinä se »toimitusjohtaja» olet... rakkaani, kuiskasi Eila ennenkuin he vaipuivat unten maille.

— ooo —

Naisen elämässä jopa suurimmat surut ja ilot päättyvät siihen, että he sovittavat vaatteita.

Marcel Proust

Jokaista miellyttävää odotusta kohden on ainakin kolme epämiellyttävää mahdollisuutta.

Wilhelm Busch

Tytön mennessä naimisiin hän vaihtaa monen ihailijan huomaavaisuuden yhden miehen välipitämättömyyteen.

Helen Rowland

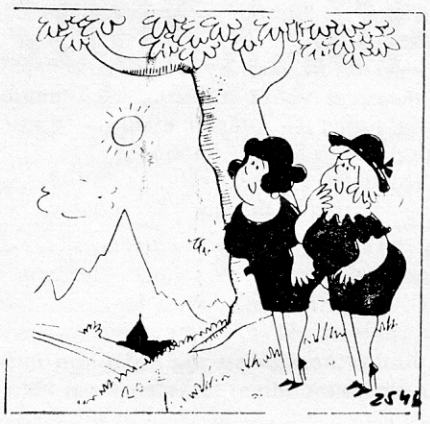

— Tässä, juuri tässä metsänreunassa näin satyrin . . . juoksin minkä jaksoin . . . mutta en saanut kiinni . . .

Suurkaupungin . . .

(Jatko sivulta 5)

keet, tarjosi niitä Irmalle. Kun Irma oli tarpeeksi tokkurassa, Rick hienoisesti vihjaisi että olisi syytä käydä haukkaamassa hiukan raitista ilmaa. Irma ei aavistanut mitään.

Pukeutui nopeasti ja käveli nauraen talosta Rickin käsikyngässä. Sitä Irma ei huomannut, että Rick oli ottanut mukaansa hänen kassinsa. He menivät maanalaisen asemalle jossa Rick pyysi häntä odottamaan hetken, sillä aikaa kun kipaisi ostamassa savukkeita. Rick laski varovasti kassin Irman jalkoihin ja asteli päättäväisesti paikalta taakseen katsomatta.

Kesti parisen päivää ennenkuin Irma oli tarpeeksi tajuissaan että huomasi jo pari päivää olleensa sairaalassa. Sinne hän oli joutunut koska ihmiset asemalla luulivat hänen kadottaneen muistinsa, kun hän ei edes muistanut omaa nimeään. Voi surkeutta. Rick oli petkuttanut häntä katalasti. Mikähän sen roiston sukunimi taas olikaan. Ja missä tuo viemärirotta asui. Rick oli kaverin etunimi, siitä Irma oli varma, mutta mitään muuta hän ei sitten muistanutkaan. Ei tiennyt Rickistä tuon taivaallista. Irma itki kauan, mutta alkoi sitten hiljaa naureskella itsekseen. Kannattiko moisen pikku jutun takia surra, saatikka sitten itkeä.

Hänellä oli ollut seikkailu. Ihana seikkailu. Oikein oikeesti rakkaudenseikkailu. Voi tavatonta, ei hän sellaista kannattanut surra. Hauskaahan se oli ollut ja tyytyväisenä ja iloisenahan sellaista oli muisteltava. Olisi siitäkin aikanaan kerrottavaa lapsilleen.

— ooo —

Tähtireportteri

(Jatko sivulta 10)

yritys. Hieman lyhyempi vauhti. Seiväs taipui. Upposi juurtaan myöten.

— Älä lannistu Pasi . . . sä olet ihana . . . lisää hyppyjä . . . eihän sulla ole vielä edes hiki . . . mä olen vaativainen ja ankara valmentaja . . . mutta hyvä myöskin . . . eiks juu.

Pasin täytyi myöntää. Tyttö oli hyvä. Paras Pasin tapaamista. Ylivoimaisesti paras. Hiki alkoi kohota seiväsmiehen otsaan, mutta Tytti pyyhki sen kädellään.

— Voi Pasi . . . senkin seiväshyppääjä . . . sun pitäisi muuten ryhtyä harrastamaan myös kymmenottelua . . . sulla oisi siihen taipumuksia . . . sä heität niin mahdottoman hyvin keihästäkin . . . se uppoaa ihanasti kosteaan ruohoon . . . valtavan jäykkänä . . . sitten sä vielä pystyt työntämään samanaikaisesti kahta suurta kuulaa . . .

— Mä voin yrittää sitäkin . . . suostutkos sä valmentamaan minua . . . älä lopeta . . . muutama hyppy vielä.

Sitten Pasikin väsyi. Huippuunsakaan treenattu mies ei sentään kestä mitä tahansa. Pasin viimeinen hyppy oli voimakas ja raju. Se sai Tytin voivottelemaan onnesta. Rima alkoi vavista. Mutta Pasi ei välittänyt siitä. Alastulopaikka oli pehmeä. Lämmin. Kostea. Ihana . . .

Tähtijuorun kesänumero ilmestyi aikanaan upeana laitoksena. Pasi Rantakallion värillinen alastonkuva komeili etusivulla Tytin suunnittelema kuvateksti vieressä. Sisäsivuilta voitiin lukea pitkä haastattelu tuosta diivailevasta seiväshyppääjästä. Lehdestä otettiin mammuttipainos, mutta sekin loppui kesken. Tytti sai ansaitsemansa kiitokset. Tietysti palkankorotuksen muodossa. Ja mainettakin oli tullut Tytille roppakaupalla. Yhdellä iskulla oli Tytti noussut tähtireportteriksi. Eikä syyttä.

— ooo —

— Muistatkos Anjan, joka aina kehui, että tekisi mitä vaan, jotta saisi minkkiturkin . .

— Kyllähän minä . . . mitä sitten . . .

— No nyt se on saanut sen minkkiturkin, mutta ei pysty napittamaan sitä . . .

— Miksi me sinun luoksesi menisimme . . . sinähän lupasit olla siivolla . . .

Ja sitten oli tuo säästäväinen tyttö Laihialta, joka oli niin säästäväinen, niin säästäväinen, että painui vieraitten miesten seuraan säästääkseen sulhastaan.

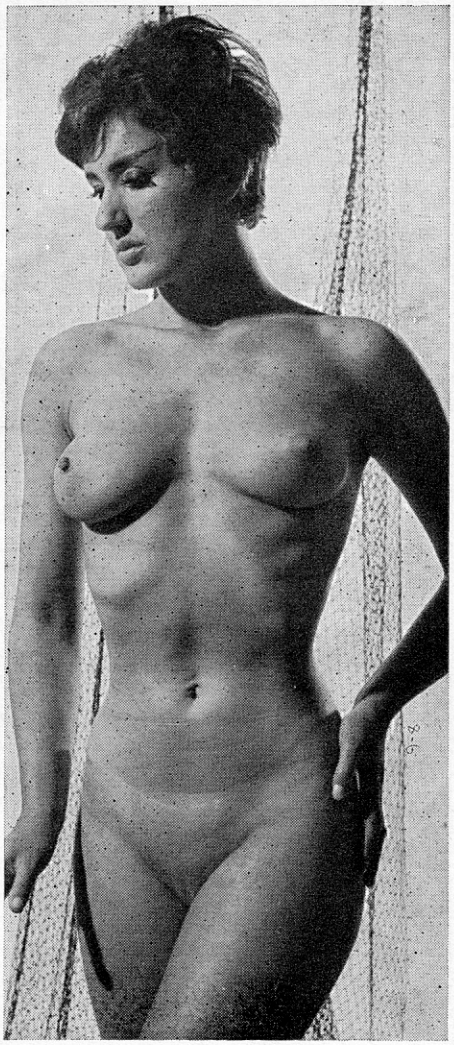

Cocktail

Tavallisesti hyvin säntillinen kamreeri Pihi tulee eräänä aamuna myöhästyneenä töihin.

— Mikä kamreeria vaivaa, tehän olette aina ollut ilmetty täsmällisyys .

— Minusta tuli isä . . .

— No mutta . . . sehän on iloinen uutinen . . . onnittelen . . .

— Niin tuota . . . pelkään ettei vaimoni ole kansanne samaa mieltä . . .

☆

Kaarina tanssii nuorukaisen kanssa, jonka tanssitaito on aika kyseenalainen. Poika tietää tuon ja sanoo:

— Olen oppinut tanssimaan TV:stä . .

— Ja sen huomaa . . . olette saanut mukaan kaikki kuvahäiriötkin . . .

☆

McNepin nuorin poika ojentaa kauppiaalle ruukun.

— Saisinko tämän täyteen hunajaa . . Kauppias täyttää ruukun.

— Kymmenen shillinkiä . . .

— Isä tulee maksamaan lähipäivinä . . vastaa nuori McNepp.

— Ehei . . . tunnen isäsi . . . huutaa kauppias . . . ottaa ruukun ja tyhjentää sen sisällön hunaja-astiaan.

McNepp junior katsoo tyhjän ruukun pohjalle ja lausahtaa tyytyväisenä:

— Isä oli oikeassa . . . kyllä tuo pariin voileipään riittää . . .

☆

Virtanen on vihainen vaimolleen. Jo parin viikon aikana hän on synkeänä tallustellut ympäri taloa. Eräänä päivänä Virtasen ilme on jo melkoisesti iloinen. Helpottuneena rouva Virtanen kysyy:

— Et kai enää ole minulle vihainen Ville . . .

— Älä kuvittele turhia . . . minä vain annan kasvojeni levätä hetken . . .

☆

Pieni ujo ihminen saapuu psykiatrin vastaanotolle.

— Tohtori, olen hyvin vaikea tapaus. Kukaan ei välitä minusta, olen heille kuin ilmaa — kukaan ei kiinnitä minuun pienintäkään huomiota . . .

Psykiatri menee ovelle ja huutaa:

— Seuraava potilas, olkaa hyvä . . .

☆

— Voi kummaa . . . ja minä kun luulin että hierominen tarkoitti aivan päinvastaista . . .

Kaksi vanhusta keskustelee:

— Kyllä juhannus sentään on kiva . .

— Rakasteleminen on hauskempaa . .

— Mutta juhannus on useammin . . .

☆

Talon tyttären poikaystävä oli käymässä. Illalla sammuu valo tyttären huoneesta ja pariskunta joutuu sänkyyn. Yhtäkkiä ovi avautuu ja äiti kurkistelee uteliaana . . .

— En ole koskaan . . .

— Kyllä varmaan olet äiti . . . nauroi tytär.

☆

Unohdamme mielellämme virheemme kun kukaan muu ei ole niistä tietoinen.

la Rochefoucauld

Cocktail
kirja
No 27

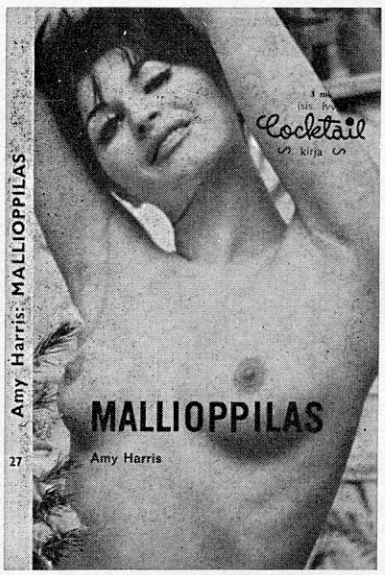

MALLIOPPILAS

Hän oli etevä oppilas elämän koulussa . . . Kun hän seitsemäntoistavuotiaana joutui häikäilemättömien miesten viattomaksi uhriksi, hän vannoi kostavansa ja tekevänsä miehistä tahdottomia uhrejaan.

Koulun reipas opettaja oli yksi hänen uhreistaan.

Saatavissa 15. 8. 1972 jälkeen

LEHTIPISTEISTÄ

Hinta 3:— sis. lvv.

Sarjassamme ilmestyy uusi kirja joka kuukauden 15. päivä

Huom! Kirjaa ei ole saatavissa kustantamosta.

Oy Aikakausilehti Cocktail

COCKTAIL 1973

COCKTAIL 1973 26 numeroa, joista kuusi 36-sivuista erikoisnumeroa.
COCKTAIL 1973 ilmestyy joka toinen viikko.

TILAUSHINNAT

1/1 vuodelta 65:—.
1/2 vuodelta 35:—.

Tilaukset ennen 15. 11. 72 vanhaan hintaan. Laskutus helmikuussa 1973.

Tilaan Cocktail-lehden vuodeksi 1973

Nimi .....

Lähiosoite .....

Postitoimipaikka ja postinumero .....
(Kuoreen 50 pennin postimerkki)

Oy Aikakauslehti Cocktail

Linnankatu 28 A 5 20100 Turku 10

Oy Lounaisrannikko — Turku 1972